XIX. évfolyam 37. szám Ára: 1 forint 1963. szeptember 12

Mészáros András rajza

— *Mit csinál itt, öregúr?!*

— *Ja, fiam, az én életemben is kell egy kis romantika!*

Revünk a 8—9. oldalon

Forgácsok

Egy „polihisztor"-ra

„A feje valóságos könyvesláda..."
De csak fecsegő könyvet rejt magába'.
Nem tudása — a svádája a vért:
Mindentudó, csak épp semmit sem ért.

Vallomás I.

— *Ami sokaknak tetszik?... Régi, rossz!*
Csak egy kicsit is érthető?... Poros!
Mert ócskaság csak, unt iroda-lom,
Mit eddig termelt az irodalom.
Foglaljam, össze arsz poétikám?
Csak az a jó, mit én írok, komám!

Vallomás II.

— Lefordítottam mindent Willgürd Ochstól,
(Több olyat is, mit nem írt ő soha)
Többet kerestem Ochson, Ochsból, Ochsért,
Mint ő maga.

Antal Gábor

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

J A M O K

A Lenin körút 59. szám alatti tekintélyes Közért hirdetőtábláján már messziről felénk titokzatoskodik ez a fura szó. Nyilván a jam szó többese. Helytelenül, hiszen nyelvünk magánhangzóilleszkedési törvénye idegen szavak ragozásakor is kötelező. Ahogy tehát nem mondhatjuk – írhatjuk így: ember-ok, a jam szó többese is csak jam-ek lehet, vagy egyszerűen jamek még egyszerűbben: dzsemek, viszont én azt írnám helyette: lekvárok.

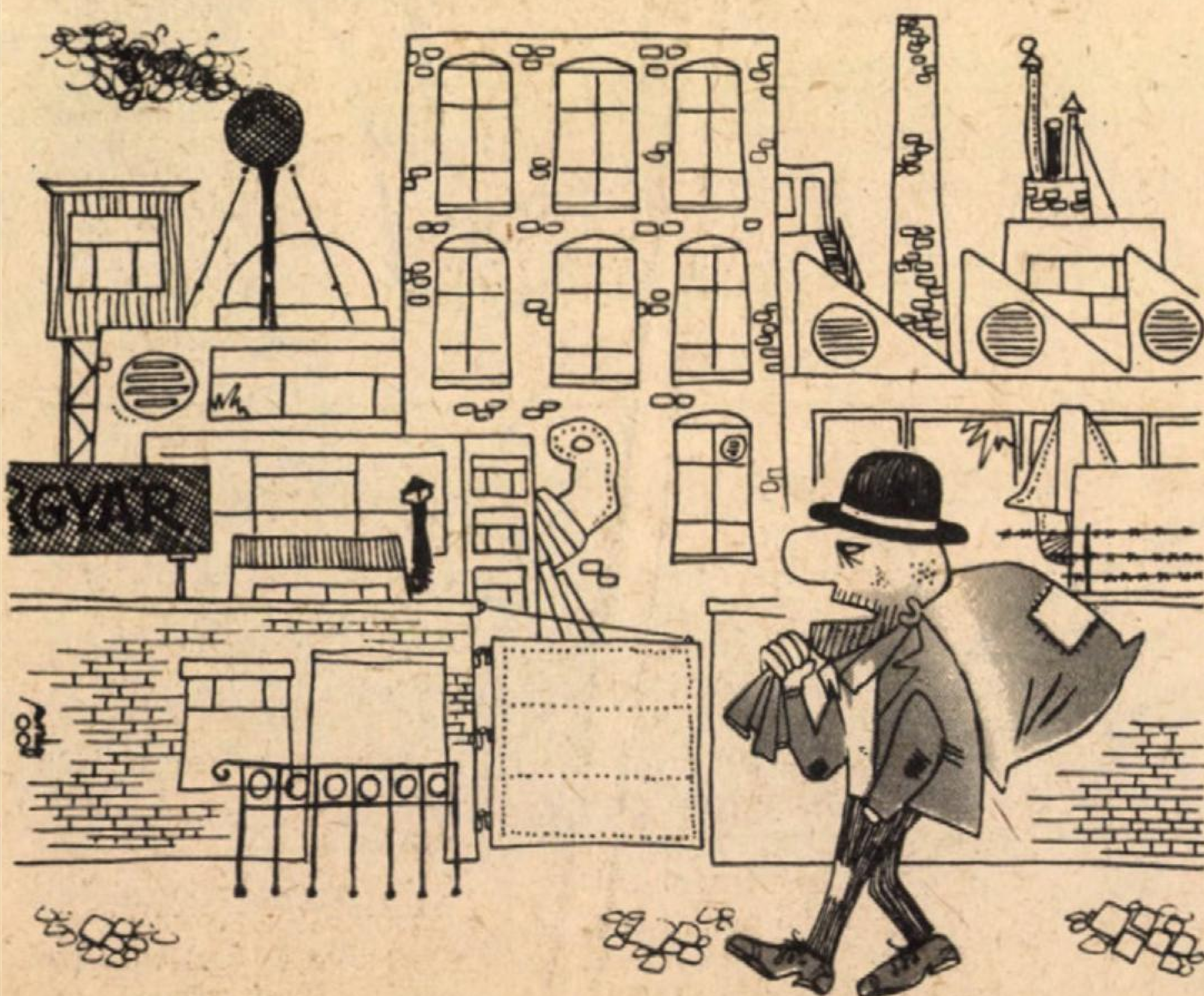
Igaz, valaki figyelmeztetett, hogy jam és lekvár: kettő. Az előbbi: darabos, sűrített lekvár, a második: folyékony. Hát akkor hirdessük így: lekvárfélék.

De JAMOK-ot ne írjunk soha, mert ez a magyar fül számára inkább egy Franciaországban élő cseh származású hegedűművész vezetéknevének tűnik.

Vajthó László

Ószeres

Balázs-Piri Balázs rajza

– Elavult konstrukciókat, mindenféle hibás gyártmányokat veszek!...

REND A LELKE MINDENNEK

Az előadó jóformán még be sem fejezte a beszédét, amikor Móricz bácsi keze már magasan a fejek fölött táncolt. A kötelező tapsot sem várta meg, talpra ugrott.

– Elvtársak: Az előadó elvtársnak teljesen igaza van: a szocialista embert a kulturált magatartás jellemzi. És abban is igaza van, hogy üzemünkben tűrhetetlenül elszaporodott a kétértelmű beszéd, meg bizonyos nemlétező személyek emlegetése. Ez ellen valamit tenni kell. Én a magam részéről felajánlom, hogy ezután minden hétfőn, kilenctől négyig harcolni fogok a káromkodások és a polgári csökevény szóbeli megnyilvánulásai ellen. Mancika, legyen szíves, jegyezze fel – mondta a jelenlevő adminisztrátornak, aztán megvárta, míg a dübörgő tapsvihar elcsendesül. – Most pedig az elvtársak elnézését kérjük, de ma még két értekezleten kell megjelennünk. Menjünk, Mancika.

Amikor a kisterembe léptek, az előadó már a beszéd közepén tartott. Móricz bácsi leült, szorgalmasan jegyezgetett, majd a beszéd végén felpattant.

– Elvtársak, nagy igazsága van az előadó elvtársnak! Tűrhetetlen, mi folyik nálunk anyagpazarlás terén! Éppen ezért vállalom, hogy minden szerdán kilenctől négyig jól a körmére nézek az anyagpazarlóknak! – Azzal elnézést kért, és Mancikával együtt átrohant a kultúrház előcsarnokába.

Móricz bácsi azonnal szót kért. Helyeselte az előadó beszámolóját, s mindjárt be is jelentette, hogy a maga részéről aktív harcot kezdeményez az anyagellátási hiányosságok kiküszöbölésére.

– Ezentúl minden pénteken kilenctől négyig ennek az okait fogom felderíteni. Mancika, írja be ezt is az asztali naptárba, legyen szíves – mondta, s ezzel véget is ért az értekezlet.

Ez kedden történt: másnap az egész üzemben híre szaladt Móricz bácsi önként vállalt munkáinak. Mindenki örült, de legfőképpen Bucc Ádám, a fiatal esztergályos. Azonnal felment az öreghez:

– Aranyos Móricz bácsi – esett be az ajtón. – Képzelje, már fél napja nem csinálok semmit, mert nem képesek a rakodótérről behozni azt az anyagot, amit meg kellene munkálnom.

– Nem látod, hogy fontos értekezletet tartunk? – mordult fel mérgesen Móricz bácsi.

– De én... azt hittem, hogy...

– Te csak ne higgyél semmit és eredj vissza a műhelybe. Minket meg hagyjál tovább tanácskozni arról, hogy mit tehetnénk az anyagpazarlás elkerülésére.

Bucc elment, valahogy elintézte aztán a dolgát: de pénteken megint ott volt Móricz bácsinál.

– Faterkám, most aztán segítsen – lihegte. – A szomszéd gépen most szúratják le fele vastagságúra azt a nyolcvanas anyagot, amiből nekem kellene tengelyt esztergálnom. Holnap állhatok egész nap...

Móricz bácsi mérgesen csapott az asztalra.

– Mondd, te azt képzeled, hogy csak úgy nekifogunk a munkának, ahol érjük? Rendszeresség kell, barátom, rendszeresség. Milyen nap van ma? – pillantott a naptárra. Aztán meg is felelt magának. – Péntek. És ide van írva: pénteken kilenctől négyig az anyagellátás problémáival foglalkozom. Az anyagpazarlással meg szerdán. Olyan nehéz ezt megérteni?

Bucc tehetetlen dühében először sírni akart: de aztán inkább másra kezdett rá.

– Hogy az a jó, csapágyonforgó...

Móricz bácsi hallgatta, hallgatta, aztán megint a naptárra nézett. Ott az állt: „Hétfő: harc a káromkodás ellen." Nem akart szólni, de végül is kifakadt.

– Hohó, barátocskám, én munkaterv szerint dolgozom! Ha káromkodni akarsz, gyere hétfőn: majd akkor foglalkozom veled.

Várkonyi Mihály

Forró drót

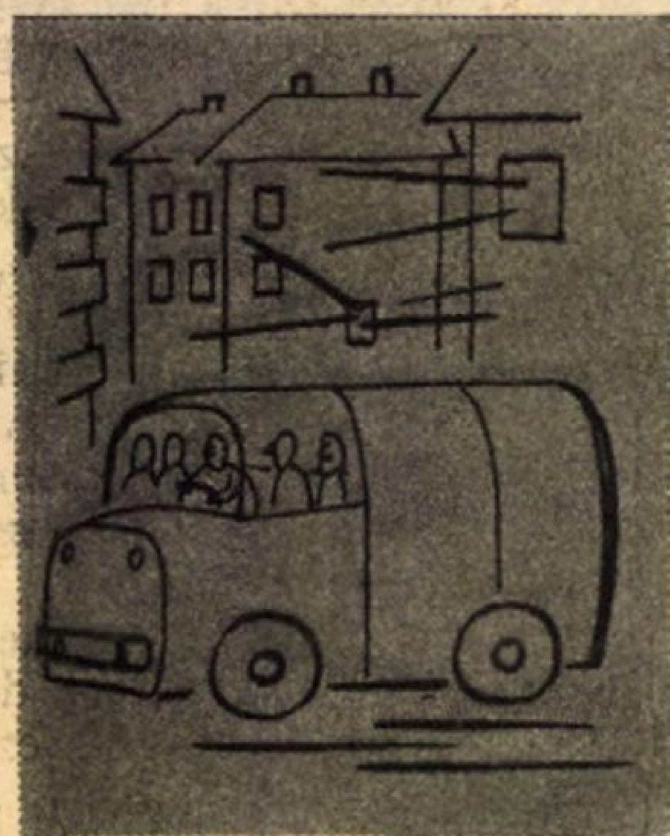
Várnai György rajza

Lárma-fesztivál

(Eredeti tudósítás.) Budapesten tartották meg óriási érdeklődéssel az országos lárma-fesztivált. „Ki tud többet — lármázni?" ez volt a vetélkedés jelszava.

A zsürit nagyothallókból állították össze, mert ép füllel ilyen versenyt nem lehet végighallgatni.

Már kora reggel kitűnő pontszámokat értek el a szemeteskocsik, az

úgynevezett kukák, akik a harsogó rádióközvetítés mellett az ébresztő szerepét látták el. Bömbölésük lelkes kifakadásokat keltett.

Ezután indult a verseny nagy favoritja, a motorbicikli. Külön csoportban futottak a női utassal megtoldott járművek. A hatalmas berregésbe kedélyesen vegyült az önfeledt női sikoly, amely főképpen a kanyaroknál érte el tetőpontját.

Külön éjszakai műszakban rajtolt a 6-os villamos a Mártírok úti pályán. Szűnni nem akaró éjjeli csengetésével a vezető nagy erőnlétről tett tanúságot.

Egyik attrakciója volt a versenynek a hajnali sindobálás, amelyet az egyes megfigyelők „egetverőnek" jellemeztek.

Jelentős szerepet kaptak a versenyben az építkezések. Itt nemcsak a gépek, hanem az emberek is vetélkedtek a díjakért. Feltűnést keltett az a teljesítmény, amikor a gőzkalapács zaját elnyomta egy dolgozónak: „Hé, Andris, add már ide azt a vödröt!" szövegű csatakiáltása. Erre a hangra túl a főváros közigazgatási határán is felfigyeltek.

A jótorkú jegesek a váratlanul melegre fordult időjárás miatt nem indultak.

A Duna mentén és a pályaudvarok, valamint a sínek környékén hajótülkök és mozdonysíp követelt komoly helyezést.

Hajnali öt órakor hirdette ki a zsüri elnöke az eredményt, de azt a nagy lárma miatt nem lehetett hallani.

(stella)

Próbaüzenet

Vasvári Anna rajza

De Gaulle: – És ezért izgattam én magam annyira?...

Két apróság

Színhely: egy bérház udvara. Szereplők: egy 7 éves lány és egy vele egyidős kisfiú.

Fiú: Nincs kedved játszani?... Játsszunk valamit!

Leány: Jó, játsszunk bújocskát: én elbújok, te pedig megkeresel...

Fiú: A többség dönt... Focizunk!

*

Két fiatalember álldogál egy pesti mozi előtt.

— Milyen kár, hogy nem hoztuk el a televíziót — sóhajt fel az egyik.

— Megőrültél? — csodálkozik a másik.

— Nem őrültem meg. Azon hagytuk a mozijegyeket.

T. A.

Örök rangadó

Bevezetik a pótpapa-szolgálatot

– Halló, maguk intőt is aláírnak?...

KOMÓTOS

Van egy falu – poros, sáros.
Nem is lesz belőle város.

Itt ráérnek, nem sietnek,
Későn szántanak és vetnek.

Máshol már rég szekereznek,
Itt még nem is ébredeznek.

Annyi a gyom, mint a tenger,
S alig lézeng egy-két ember.

Az is csak úgy ráérősen
Kapál ott, a faluszélen.

A házak már omladoznak,
Piros cserépről álmodnak,

Az utasok jó utakról,
A szomjasok jó kutakról,

Bölcsődéről a gyerekek,
Orvosokról az öregek.

Elvtárs, hogyha erre jársz,
Fordulj vissza a határnál:

Nincs fogadó, tiszta csárda,
A vándort rossz kocsma várja.

Pang az élet, fény itt nincsen,
Mindenki elvágyik innen.

Itt a jelszó – Majd jövőre!
Panaszkodnak az időre.

Ilyen falut még ki látott!
Megfogta egy régi átok!

Én nem hiszem – ez csak látszat,
Máshol van a magyarázat.

Gyanúm nem e földre, tájra
Hárul: Komótos Mihályra!

Ő az elnök, ő a gazda,
S Pató Pál volt a nagyapja...

Papp László

MUZIKÁLIS MARHÁK

Érdekes tudományos felfedezésről olvastam a minap az Esti Hírlapban. Két teljesen egyforma, azonos korú és fajtájú tehénre fejhallgatókat szereltek. Ugyanazt a takarmány adagot kapták, és minden más vonatkozásban is egyöntetű bánásmódban részesültek. Az a tehén azonban, amelyik halk, klasszikus zenét hallgatott, lényegesen több tejet adott, mint tüzes, modern tánczenére kérődző kollégája.

A magam részéről üdvös dolognak tartom, hogy a modern állattenyésztő gazdaságokban már a zenét is felhasználják a tejhozam növelésére. Feltehető, hogy vonósnégyes hatására például négyszer annyi tejet szolgáltatnának a tehenek, mintha csak hegedűszólót hallgatnának.

Az a gyanúm azonban, hogy a hírben szereplő kísérletnek semmi köze nincs a mezőgazdasághoz. A fent említett kísérletet ugyanis nem tehenészetben, hanem – az újság szerint – egy chicágói rádióállomáson végezték. Ez esetben nyilván a szóban forgó rádióállomás zenei műsorának javításához gyűjtöttek tapasztalatokat.

K. A.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

RAKODÓASZTAL

Az egyik napsugaras őszi napon, úgy fél kettő felé, bementem egy fagylaltra a Vörösmarty cukrászda teraszára. A fagylalt nagyon jó volt, én mégsem örülhettem neki maradéktalanul, mert a kiszolgáló hölgy percenként az én asztalomra rakta le a más asztalán összeszedett edényeket és poharakat. Tudom, hogy a levegőbe nem lógathatja ezeket, de azért volna más megoldás is: külön tálalóasztalt kell felállítani.

Még a legelnézőbb vendégnek is furcsa érzése támad, ha megkérdezése nélkül az asztalát lerakatként kezelik.

Tisztelettel
P. V.

Jucika vadászzsákmánya

Pusztai Pál rajza

A Dunában úszik egy hal...

Nyájas olvasó!

Bizonyára voltál már atlétikai versenyen, esetleg borversenyen, sőt talán még hegedűversenyen is. Nos, mi most a változatosság kedvéért a horgászversenyek rejtelmeibe fogunk bevezetni.

*

Az egyik vasárnap délelőtt mintegy ötszáz horgász mérte össze erejét a budai Duna-parton. Fél hattól tizenegyig angyali türelemmel várták, hogy rájuk, pontosabban horgukra mosolyogjon a szerencse. Kettő kivételével csupán férfiversenyzőket láttunk.

Úgy látszik, a nőknek még túl durva és izgalmas ez a sport.

*

A horgászversenyen döntő jelentőségű a jó horgászhely kiválasztása. Egyszóval, mint az élet más területein, itt is legfontosabb a helyezkedés...

*

A haltársadalomban még nem sikerült felszámolni az osztálytagozódást. Tudniillik külön kategóriában vannak az úgynevezett nemeshalak (ponty, süllő stb.) és a fehérhalak (keszegfélék).

A fentieken kívül léteznek retúrhalak — ezeket rögtön vissza kell dobni a vízbe, mert nem érik el az engedélyezett méretet —, továbbá gumihalak, amelyek minden elmeséléskor nyúlnak néhány centit...

*

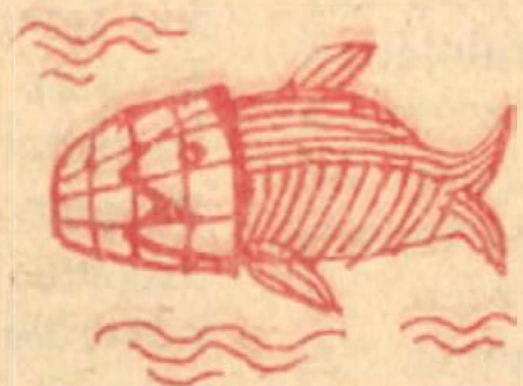
A szabályok betartására számos éber ellenőr vigyázott. Cseppet sem csodálkoztunk volna, ha halljuk, ráadásul még néhány könnyűbúvár is ügyelt rá, nehogy

valami suskus történjen a víz alatt.

*

A kutyánál az a baj, ha harap, a halnál, ha nem harap. Az ember némelykor talán túl nagy igénnyel lép fel

szegény állatokkal szemben.

*

Egy srácot, amikor végre kifogta első zsákmányát, egy fejlődésben szemmel láthatólag visszamaradt, feltűnően apró halacskát, így biztatták a körülötte állók:

— Gratulálunk, öcskös, valódi mikrobálna!

*

A lépcsőkön ülő néhány szerelmespár viselkedése méltán váltott ki őszinte megütközést a horgászokból. A magukról megfeledkezett fiatalok ugyanis egész idő alatt egymást nézték, ahelyett, hogy inkább az érdekes versenyt figyelték volna.

*

Jó kis horgászközmondást hallottunk:

„Ne várjunk arra, hogy a sült keszeg majd a szánkba úszik!"

Dalmáth—Kürti

Fülöp György rajza

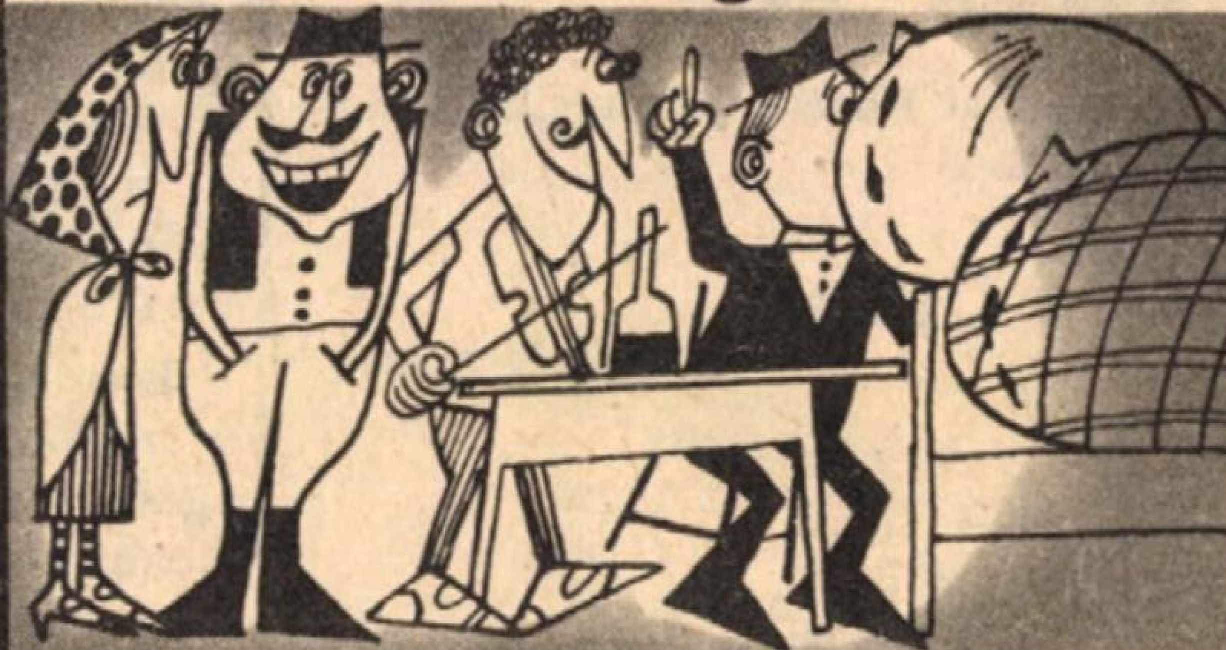
FALUSI HÍRADÓ

Megkezdődött a szüret

– Gyorsan szedjük le, mielőtt a pesti rokonok megjönnek segíteni!

Sok a falusi zugbormérés

– Hát ez meg mit csinál?
– A dunyhába énekel, nehogy meghallják a pénzügyőrök.

Vaddisznók dézsmálják a kukoricát

– Itt nyugodtan csemegézhettek, de aki a háztáji kukoricásba megy, annak vége!

Eredményes filmgyári tárgyalás

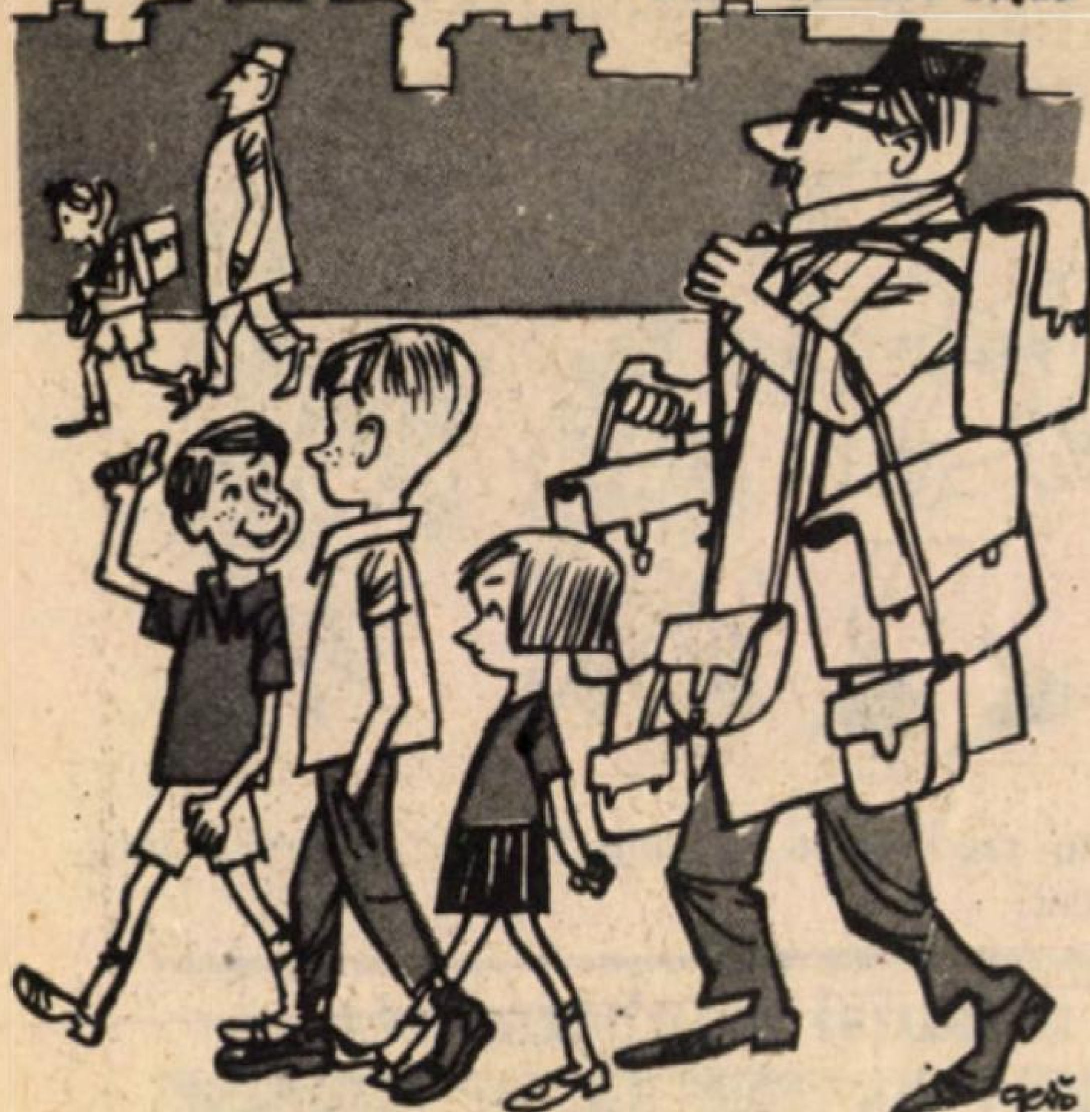
Toncz Tibor rajza

– A szerelmesek a virágos réten kergetőznek...
– Kitűnő mester! Mennyi előleget adjak?...

Reggeli csendélet

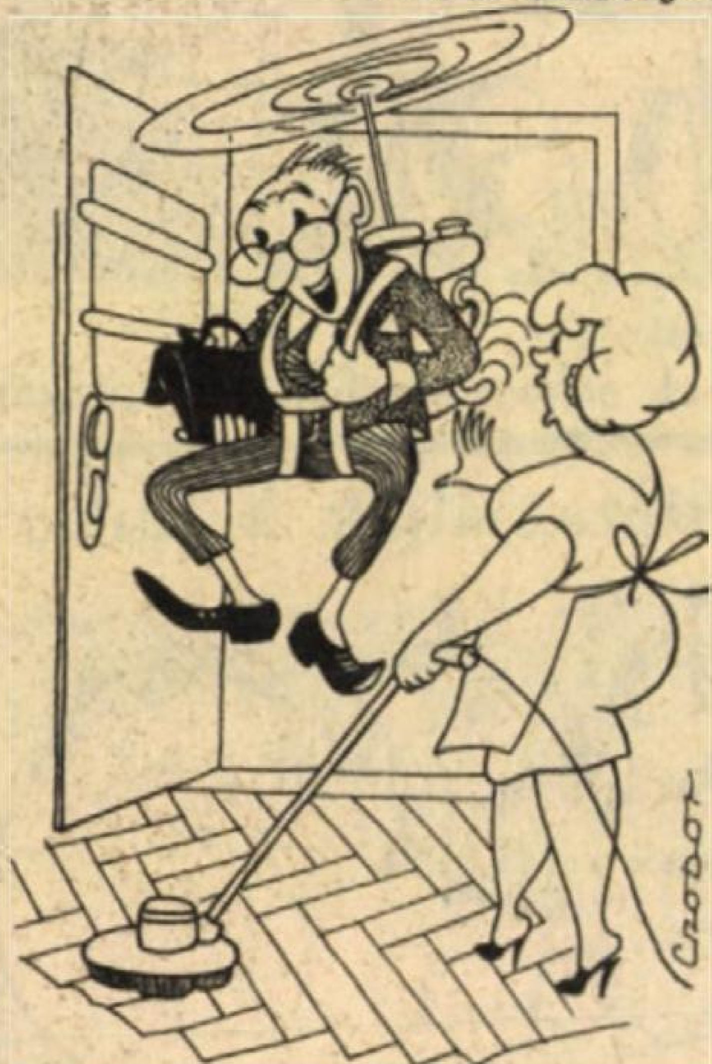
Gerő Sándor rajza

– Nézd, ez a mafla Kovács, maga viszi a táskáját az apja helyett! . . .

Újítás

Czobor Károly rajza

– Fiam, ezentúl nem kell féltened tőlem a parkettádat! . . .

Kertvendéglő

Toncz Tibor rajza

– Gondolod, drágám, hogy ránk talál majd a fizető? . . .

Járt-e Nagy Sándor Gordiusban?

Szomorúan olvastam a minap, egy újságcikk számolt be róla, hogy minden valószínűség szerint azoknak a történelemkutatóknak lesz mégis igazuk, akik azt állítják, hogy 1848. március 15-én Petőfi Sándor nem szavalta el a „Talpra magyar"-t a Nemzeti Múzeum lépcsőjén, mi több, ott sem volt a Múzeum-kertben. Mondom, kedvetlenül tettem le az újságot, mert szegényebb lettem egy illúzióval, s eztán, valahányszor csak a Nemzeti Múzeum előtt megyek el, és a lépcső oldalában elhelyezett emléktáblára pillantok, joggal támadhat az a nyomasztó érzésem, hogy valami svindli van ifjúkorom legszebb nemzeti ünnepe körül.

Este sokáig hánykolódtam ágyamon, s midőn végre elaludtam, álmomban egész éjszaka a világtörténelmet helyesbítettem. Néhány új fordulatra még emlékszem is, az alábbiakban elmesélem:

A régi történetírás szerint *Marat-t, a konvent jakobinus tagját fürdés közben gyilkolta meg a girondista Corday Sarolta. A fanatikus nő Marat fürdőszobájába hatolt be, s több késszúrással végzett a kádban ülő férfival.*

Az eset nem így történt! Valójában a lány fürdött, s Marat nyitott be hozzá, majd incselkedni kezdett a fürdőző nővel. A pajzánkodás során a férfi elcsúszott a szappanon, fejét a zuhanyrózsába verte és azonnal meghalt. A kád vize a fürdősótól volt rózsaszínű.

A Bosworth-i csatában esett el az angol történelem egyik legvéresebb kezű királya, III. Richárd. A harcban, miután a király lova halálos sebet kapott, Richárd gyalogosan vívott tovább, miközben így kiáltozott: „Lovat, lovat! Országomat egy lóért!". Nemsokára Henrik katonái felismerték őt, s kegyetlenül végeztek a zsarnokkal.

Nem így volt! III. Richárd a kora hajnali szürkületben tévedésből két számmal kisebb páncélinget vett fel és még a csata előtt megfulladt. Az emlékezetes kiáltás sem tőle, hanem nagybátyjától, Kent grófjától származik, aki az epsomi derbyn kiáltott fel, miután Whisky nevű lova elsőnek ért a célba. A felkiáltás pontos szövege a következő: „Ez a ló minden pénzt megér!"

Miután Milthiades, görög hadvezér a marathoni síkon döntő győzelmet aratott a perzsa támadók ellen, egy egyszerű görög katona – Feidippides nevezetű – futva vitte meg a győzelem hírét Athénbe. A több mint negyven kilométeres futás után Athénbe érkező katona, az örömhír közlése után, holtan esett össze.

Nem így volt! Feidippides nem is vett részt az ütközetben, mert a gyengélkedőben volt Athénben. Hanem a győzelem hírére kiugrott a betegágyból és Marathonig futott, hogy a hadizsákmányból ne maradjon ki. Tehát nem Marathontól Athénig, hanem Athéntől Marathonig futott, ami sportszempontból ugyanaz, de történelmi értékelésénél nem mellékes.

A vezérek korának egyik kimagasló alakja volt Lehel. Miután az augsburgi ütközetben foglyul esett és Konrád császár elé hurcolták. Lehel – egy váratlan pillanatban – kürtjével halálos csapást mért a császár fejére, miközben így kiáltott: „Szolgám leszel a másvilágon!" A múzeumban őrzött kürtön ma is jól látható az ütéstől eredő csorbítás.

Nem így volt. A kürt akkor csorbult ki, mikor Lehel a földhöz vágta a hangszert. Lehel ugyanis egy hakni-brigáddal készült fellépni a császári udvarban, két kobzossal és egy igriccel, de olyan rossz gázsit ajánlottak fel a magyaroknak, hogy Lehel az egészet lemondta, és még a kürtjét is oda vágta dühében. A „szolgám leszel a másvilágon" kiáltás eredete arra vezethető vissza, hogy a kobzosok műsorán szerepelt volna egy lírai dal, az alábbi kezdősorokkal:

A másvilágig hű szolgád leszek,
Te szép altáji lány . . .

A továbbiakban bejelentés készült még arról, hogy Szokratész életét nem méregpohár, hanem alkoholmérgezés oltotta ki, hogy Caesart egy harci szekér gázolta el a diadalmenetben, Stuart Máriának nem ütötték le a fejét, csupán elcsavarták. IV. Henrik császár a nagynénjét látogatni gyalogolt Canossába, Szilágyi Erzsébet nem üzent semmit Prágába, ezzel szemben II. Lajos nagyszerű idővel szerepelt a Csele-pataknál rendezett nemzetközi úszó- és evezős-versenyeken.

Felébredésem óta újabb meglepetések nem érkeztek a világtörténelemből, most azonban már érdekelnek a dolgok. Inkább legyek szegényebb néhány eszménnyel s illúzióval. Fő, hogy a hírszolgálatunk megbízható legyen!

Somogyi Pál

„Méhecske"

Vermes Menyhárt némi meghatottsággal szedte ki reggel íróasztala fiókjából az álpecsétet, álbélyegzőt és a mindennapi munkához szükséges áliratokat. Miközben ezt a szürke tevékenységet végezte, pillantása megilletődötten kalandozott el a falat borító plakátokon: „Méhecske ktsz a dolgozók szolgálatában! Csőrepedés? Méhecske ktsz. Vízcsap javítás? Méhecske ktsz! Bedugult a kád? Méhecske ktsz!"

Le kell szögeznünk, hogy Vermes nem volt érzelgős természetű. De akadnak az ember életében évfordulók, amelyek még a legedzettebb jellemet is elérzékenyítik. A mai nap épp ilyen jubi-

leum volt. Ma tíz éve alakította Vermes a Méhecske ál-ktsz-t. Először szerényen, fal mellett működött. De ma már, hála korszerű munkájának, mintegy 25 ktsz-tagnak álcázott alkalmazott gyarapította jövedelmét.

Merengését Marosi belépése zavarta meg. Vermes jóindulattal tekintett rá. Marosi az ál-ktsz egyik legrégibb, legmegbízhatóbb áltagja volt. Most kissé zavartnak látszott.

– Főnök úr, egy gyerekkori haverral akadtam össze; amikor hallotta, hogy itt dolgozom, kért, javítsam meg a vízcsapját.

– Semmi akadálya. Néhány hét múlva fölnéz hozzá. – vonta meg a vállát Vermes.

– Igen, de a konyháján már egy tó, egy kisebb tavacska képződött és félő, hogy a kisfiú, a Gézuka beleesik. Megígértem, hogy még ma fölszaladok.

Az ál-ktsz tulajdonosa döbbenten kiáltott fel: – Azt már nem! Nem engedhetem!

– De főnök úr?!

– Mondja, Marosi, minek köszönheti, hogy maga az én legjobban fizetett emberem?

A szerelő önérzetesen kiegyenesedett:

– Mert én vagyok az ál-ktsz legmegbízhatatlanabb, legtrehányabb tagja.

– Na látja. Tudja maga. Azért becsülöm meg, mert ilyen link hóhányót keresve is nehezen találnék. Talán maga az egyetlen, aki még sohasem veszélyeztette ál-ktsz-ünk jó hírét.

– Éppen azért, most az egyszer. Mégis, gyerekkori haver.

– Tegyük föl, beleegyezem a maga fantasztikus ötletébe. Megjavítja a vízcsapot. Mi történik? Föltűnik, hogy egy javító ktsz aznap – érti! –, aznap, amikor hívják, megjelenik. Híre terjed. Egyre többen suttognak a dologról. Szemet szúr egy ellenőrnek. Elgondolkodik a szokatlan jelenségen. Utánanéz és – kiderül, minden. Lebukunk. Ember, egész egzisztenciánkat veszélyezteti. Hiszen csak így létezhetünk tíz esztendő óta. Sohasem fogott gyanút senki...

De Marosira nem lehetett a józan ész érveivel hatni. Erőt vett rajta az őrület. A sarokban tárolt vízcsövekhez lépett, kivett közülük egyet, és mielőtt Vermes az ajtóhoz rohanhatott volna, hogy megakadályozza a szörnyűséget, már el is tűnt. Csak egyszer dugta még be a fejét, kérő, könyörgő arckifejezéssel:

– Meghálálom, meglátja, milyen pocsékul dolgozom majd.

Vermes őrjöngve csapta rá az ajtót:

– Akár ne is lássam többé az én becsületes ál-ktsz-emben.

De amikor a megtévedt ál-ktsz-tag végleg elpárolgott, elhagyta az ereje... Leleplezés, börtön... Könnytől fátyolos pillantása a sarokban álló vízcsapokra esett. Ezekből vitt magával egyet az az átkozott gengszter!

Hirtelen felderült az arca, vidáman füttyentett: a Méhecske ál-ktsz meg van mentve!

A vízcsapok egytől egyig hibásak voltak!

Kertész Magda

Nehéz a szurkolónak

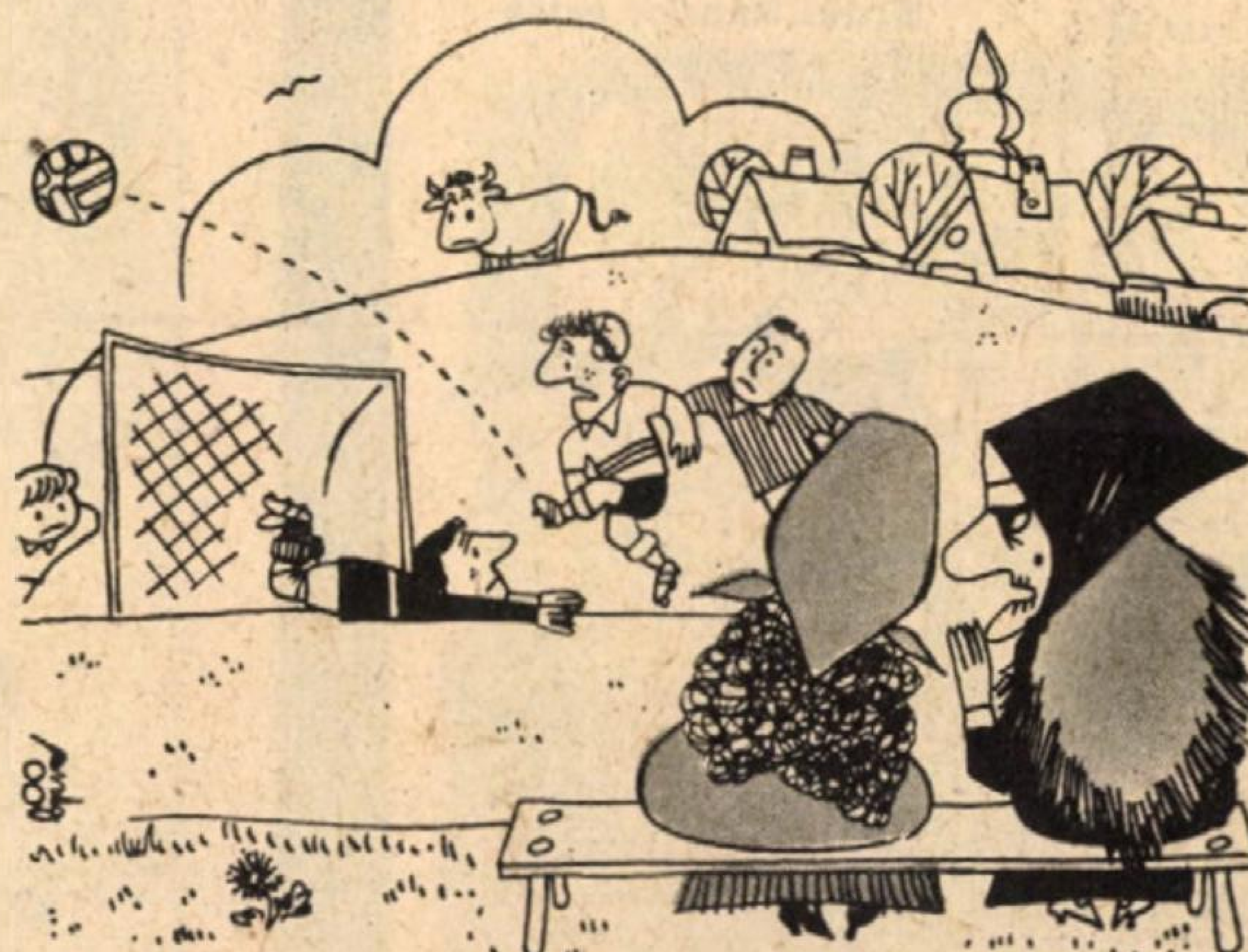
Erdei Sándor rajza

– Uram, maga miért jár meccsre?
– Imádom a focit!
– Akkor miért ül háttal?
– Nem bírom nézni, hogyan játszanak!

Mai pletyka

Balázs-Piri Balázs rajza

– Persze hogy kihagyja a gólhelyzeteket, amikor tegnap este is tíz órakor ment haza...

Futball-ortopédia

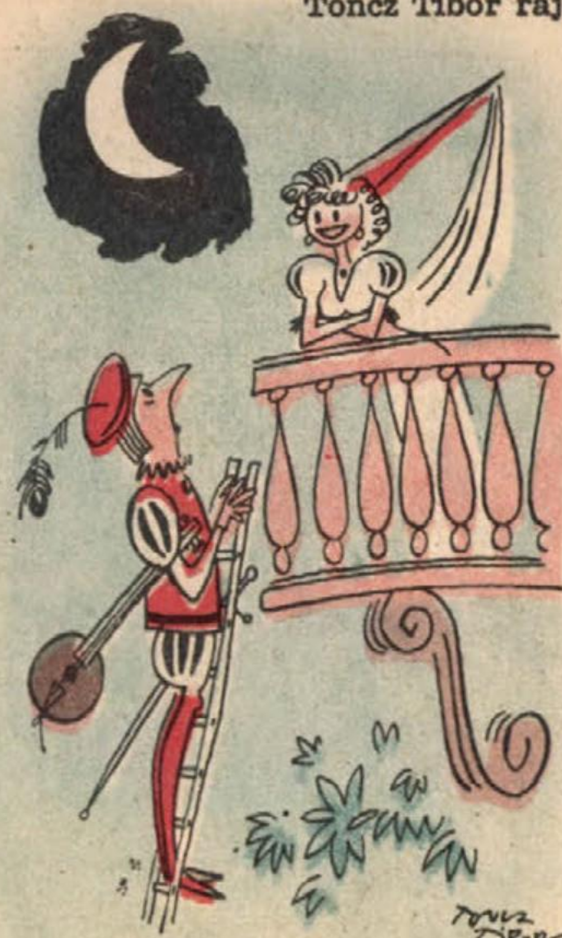
(Miért nem rúgnak gólt a csatárok?)

Hegedűs István rajza

Hétfőn

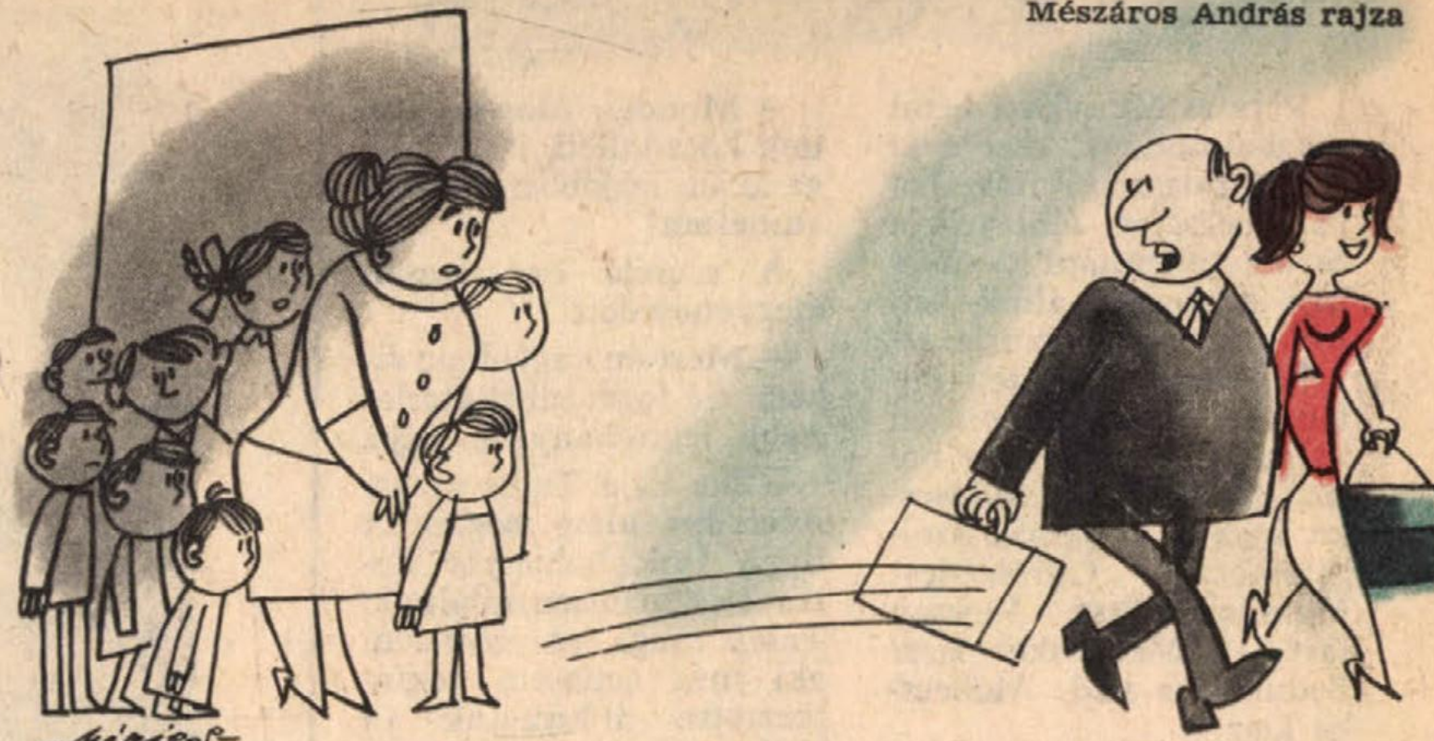
Toncz Tibor rajza

Júlia: Ma este ráérek, ó, Rómeó; ma nincs tévé...

Előléptetés után

Mészáros András rajza

– Isten veletek! Nem élhetek romantika nélkül.

Az utolsó borravaló

Szegő Gizi rajza

– Mit gondolsz, elég, ha öt tallért adok neki?...

Árulás!

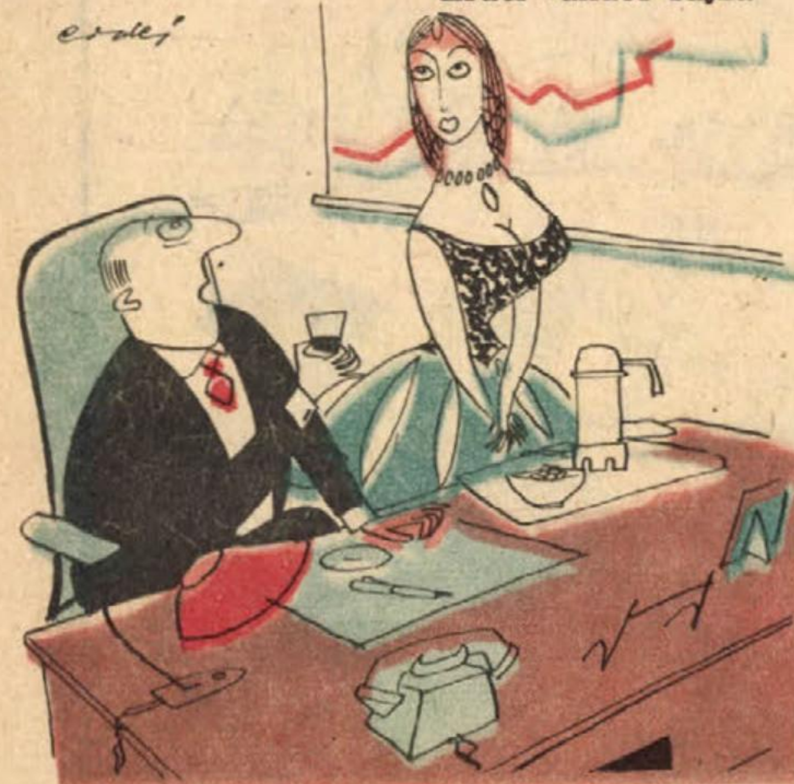
Barát József rajza

– Lehet jönni a fizetésekért!

Remek titkárnő

Erdei Sándor rajza

– Isteni mérget főzött megint, Lukrécia!

Szöktetés a hivatalból

Erdei Sándor rajza

– Megőrült, Jenő, munkaidő alatt?!...

KALAND és Romantika

Amióta sorra nézem az izgalmas és filmszerű kalandos, romantikus filmeket, teljesen eluralkodott rajtam a kalandszomj. Orgyilokkal hegyezem a ceruzát és tőrrel döfök bele a yoghurtos üveg papírfedőjébe, olyan erővel, hogy kicsordul belőle az aludttej. A napokban kardpárbajt vívtam egy taxiért, a párbaj első vérig ment, mert közben járt a taxióra. Egyébként elhatároztam, hogy nem veszek Trabantot, egy arabs hátaslóra alkuszom, s a vételárban egy alig használt lándzsa is benne van. Úgy tapasztaltam különben, hogy mások is áttértek a kalandos életre. Az egyik labdarúgó edző a csapatból kihagyásra ítélt játékosoknak selyemzsinórt küldött szét. Vannak eszpresszók, ahol a mérgelődni valóan gyenge duplát méregpohárban adják. Egyes színpadi szerzők titkos írással írják darabjaikat, hogy az igazgató ne tudja elolvasni. A vegytinta hiánycikk! A Keleti Ruhaház áttért a jóminőségű, gyűrhetetlen és mosható álruhák árusítására. Ugyanott álarcápolást is vállalnak. Több Váci utcai kisiparos ízléses kelepcéket készít, a választék minden igényt kielégít. Megemlítem még, hogy Sakálfi kartárs, amikor azzal vádolták, hogy másokat fúr, mérgesen kifakadt:

— Kikérem magamnak! Én nem fúrok, én cselt szövök!

F. L.

Szerenád

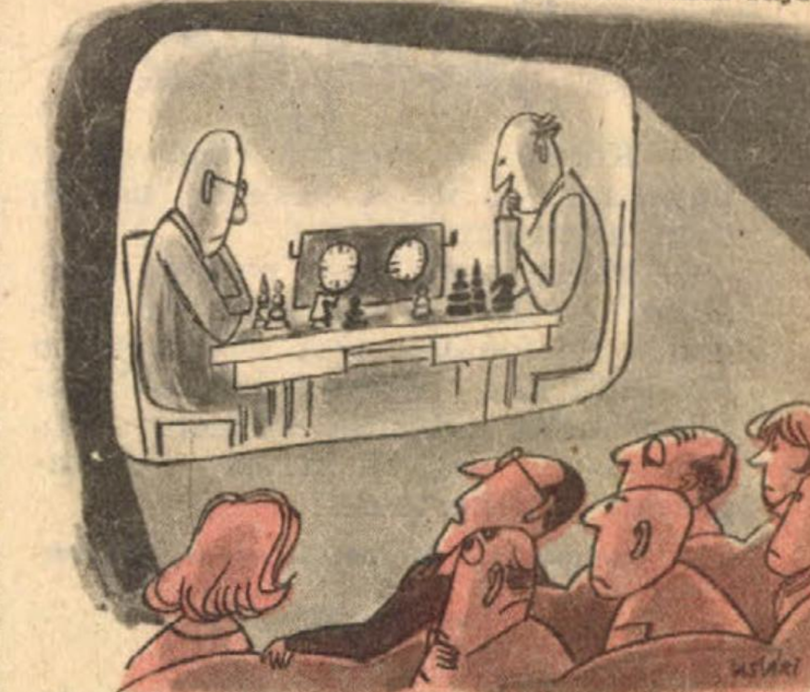
Hegedűs István rajza

– Így talán megkapjuk a működési engedélyt...

Moziban

Vasvári Anna rajza

– Micsoda öldöklő küzdelem!

Szabály, az szabály

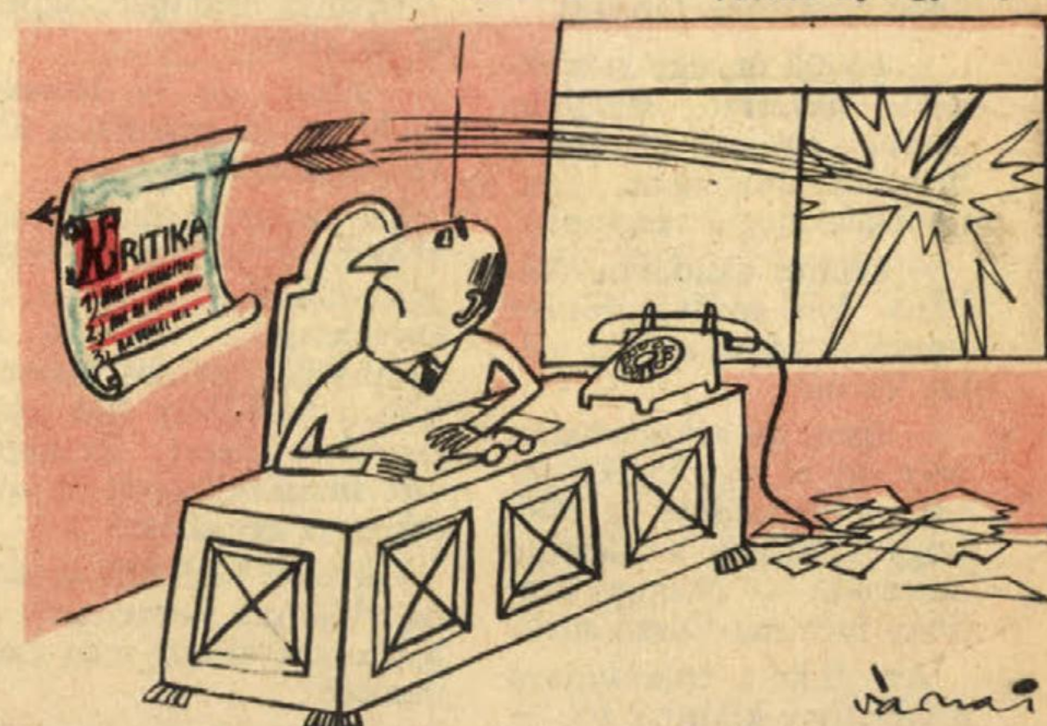
Szegő Gizi rajza

– Előbb mutasd meg, kislányom, a személyazonosságidat...

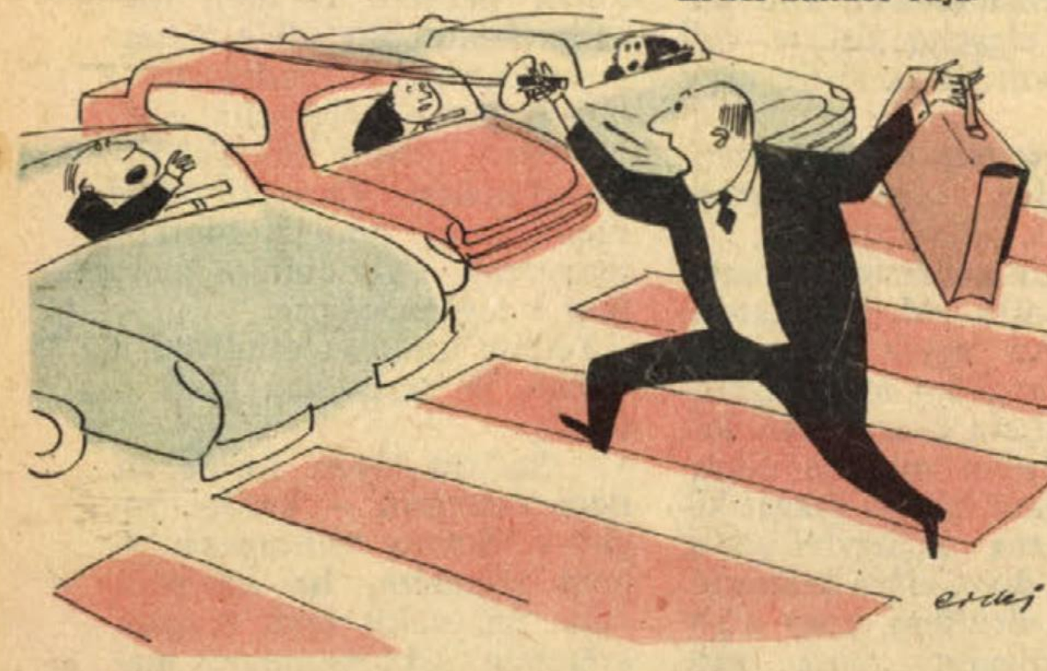
Üzenet

Várnai György rajza

Nagykörúti csata

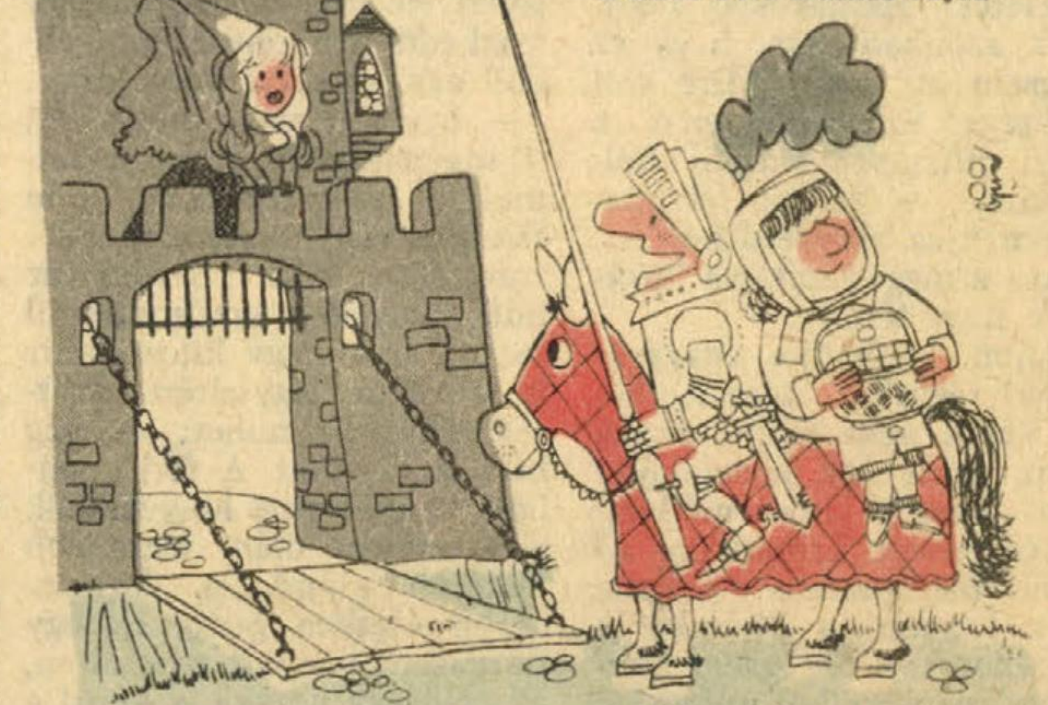
Erdei Sándor rajza

– Az átkelő helyet az utolsó csepp véremig tartom!

Nőrablás

Balázs-Piri Balázs rajza

– Kedvesem, szereztem egy megbízható bejárónőt.

IMPORT HUMOR

Jiri Hora: **A tűz**

A tűzőrségen megszólalt a telefon. Az ügyeletes felemelte a kagylót és belehallózott.

— Tűzőrség? — kérdezte egy ijedt női hang. — Kérem a tűzőrséget!

— Az beszél.

— Kérem, én most ültettem be a kertemet...

— De asszonyom — szakította félbe türelmetlenül az ügyeletes —, mi közünk nekünk ehhez? Itt a tűzőrség beszél!...

— De az én kertem...

— Kérem, — mondta idegesen az ügyeletes —, itt a tűzőrség beszél, nem a kertészet...

— Miért nem hagy engem kibeszélni? — felelte szemrehányó hangon a telefonáló. — A szomszédban tűz ütött ki... Valószínűleg pillanatokon belül értesítik önöket... Ha kijönnek... nagyon kérem... ne tapossák le a kertemet!...

Csehből fordította: Kosznár Sándor

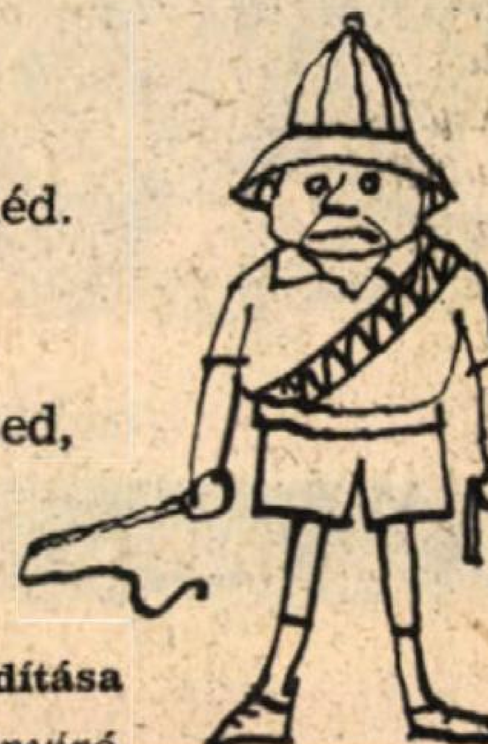
Do Phon: *A bürokrata**

Letűnt a mandarin-világ, s ön a helyébe ült.
Szólítsa tiszte bárhová, rettegnek mindenütt.
S bár a pazarlás egyszülött, méltó leánya lett,
hű nagyapaként őrködik a sikkasztók felett.

A házimunka, — tartja ön — az asszonyé legyen,
és elúsztatná a hazát egy papírtengeren.
Ám — hogy ne „zengje" annyi sok efféle költemény. —
fordítson egyet, jó uram, a munkamódszerén!

A gyarmatosító

Ha beköszönt a kikelet, táncra perdül a nép.
Te is táncolsz, s mindenfelől jócskán döfnek beléd.
Ajkad epénél keserűbb: nincs több húsos falat,
s rakétáid — érett ringlók — tengerbe hullanak.

Otthon, mint szemfüles kutyák, a konc javát lesed,
de jó zsákmányul mifelénk záptojás jut neked...
Elvirágzott a kikelet, és rád mi sem marad,
Foglald el végső birtokul — halotti ágyadat!

Balássy László fordítása

* *Bui Huy Phon – írói nevén Do Phon – vietnami regényíró és szatirikus költő.*

HÁROMSZÖG

JÓBARÁTOK

(M. Kratochwill rajzai a prágai „Dikobraz"-ból)

Wieslawa Lubkowska:

Közönségszolgálat

Létrehoztuk a Turistafelszereléseket Kölcsönző Kirendeltséget. A gazdaságosság volt a főszempont. Egy ismerősünk pokrócot és spirituszmasinát adott a vállalkozásba, én meg egy pár tornacipővel és két skatulya gyufával gyarapítottam a készletet. Hamarosan rájöttünk azonban arra, hogy ez mégsem az igazi. Mire van szüksége tulajdonképpen a nyári pihenésre induló hölgyeknek? – tettük fel magunknak az alapvető kérdést. S arra a megállapításra jutottunk, hogy férjre.

Vajon, kapható-e egyágyas szoba? Ugyebár, nem kapható. Vajon nem jobb-e férjjel lakni, mint egy közelebbről nem ismert nőszeméllyel? Dehogyisnem! Lassanként arra az elhatározásra jutottam, hogy beadom a férjemet a vállalkozásba. Az igazat megvallva, nem kellett túlzottan fáradoznom a beadással. Jött ő magától is, és borongós tekintettel üldögélt a kölcsönző egyik sarkában. Mélabús ábrázattal el is riasztotta a szeszélyesebb ügyfeleket.

– Biztosan válogatós, azért ilyen sovány, és milyen pöffeszkedő, nehezen lehetne ebből egy mosolyt kicsalni...

– Egy férj azért mégis férj – magyaráztam szakértelemmel a jelentkezőknek, nem felejtkezvén hivatkozni a józan észre. Az udvarló az üdülőhelyeken értelmetlenül fecseg, akár négy kilométerre is elrohan fagylaltért, költségbe, veri az embert, és még bajt is okozhat. A férj azonban kényelembe helyezkedik a természet ölén, legfeljebb békésen szendereg, legrosszabb esetben pedig elmegy horgászni — csend, nyugalom, és még egy potyka is kerül a fazékba.

Az ily módon meggyőzött női ügyfelek egyszeriben más szemmel kezdték méregetni a férjemet. Ő is észrevette.

– Mit fixíroznak engem ezek a nők? – kérdezte gyors helyzetfelismeréssel, ami határozott éleselméjűségre vall – még nem láttak férfit, vagy mifene?

– Ecseteltem előttük szenvedélyeidet – magyaráztam férjemnek didaktikusan. A férjem kihúzta magát, az arca is felderült. Magyarázatom hatott. Az egyik energikus ügyfél kiragadta őt a kezemből és húzta maga után két hétre. Férjem minden ellenkezés nélkül hagyta magát kikölcsönözni, az ügyfél pedig a bérleti díjat előre kifizette. Őszintén örültem, hogy a közönségszolgálat most már szemlátomást kezd megindulni.

Férjem azonban harmadnapra visszajött, sajnálatra méltó állapotban. Nem harapták le a fülét, sem az orrát, nem volt elcsigázva, nem volt elhanyagolt, nem, ezt nem lehet mondani. Mégis, az első pillanatra szánalmat keltett. Ilyennek még sohasem láttam. Nem szeretem, ha a saját tulajdonommal mostohán bánnak, és még hozzá határidő előtt adják vissza.

– Megvert? – kérdeztem.

– Ugyan – válaszolta.

– Nem tartott jól? Takarítanod kellett? Vagy tán odáig ment, hogy nem hordott a tenyerén? – gondoltam most már a legrosszabbra.

Férjem unottan rándított a vállán, és tagadólag rázta a fejét.

– Én ezt ilyen formában nem szeretem – kezdte végül is őszinte vallomását, – nem szeretem, ha kölcsönadsz. Én csakis saját magam szeretem kikölcsönözni magamat. Így teljesen elrontottad az örömömet...

Lengyelből fordította: Ungvári Jenő

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Akkor is az Állatkertben dolgoztam, de még nem volt deres a fejem... A harmincas évek elején történt, hogy új víziló-medencét létesítettünk, ugyanakkor utasítást kaptunk, hogy a medence felavatását ünnepélyes külsőségek között rendezzük meg, mert azon az alpolgármester is megjelenik és beszédet tart. Engem bíztak meg a rendezéssel. Zászlók, virágcsokrok az alpolgármester feleségének, azután a „műsor" többi száma: a víziló betotyog az artézi vízzel telített új medencébe...

A vendégeket három órára jelezték, és kettőkor ijedten vettem észre, hogy a víziló már a medencében lubickol. Gyorsan kellett intézkedni, mert csak az ünnepi beszéd után engedhettük az állatot a vízbe. Tudtam, hogy a víziló nem hagyja ott a meleg vizet, tehát vízmentesíteni kellett a medencét. Kiszámítottam, hogy a víz huszonöt perc alatt folyik le a csatornába, és az újratöltés is majdnem annyi időt vesz igénybe. Kinyitottuk a csapot, eltelt huszonöt perc, a víz lefolyt, de a víziló az üres medencéből sem akart kijönni. Erre nem számítottunk... Gyorsan zabot hozattam, és az ápolóval együtt zabbal igyekeztük kicsalni a vízilovat. Nagy keservesen sikerült is. Újra vizet engedtünk a szabadtéri medencébe, és mire készen lettünk a művelettel, már csak öt perc hiányzott az alpolgármester érkezéséig. Ekkor a telefonhoz hívtak... Az alpolgármester titkára közölte, hogy főnöke lemondja részvételét, és azt tanácsolta, hogy a vízilovat minden ceremónia nélkül engedjük be a vízbe.

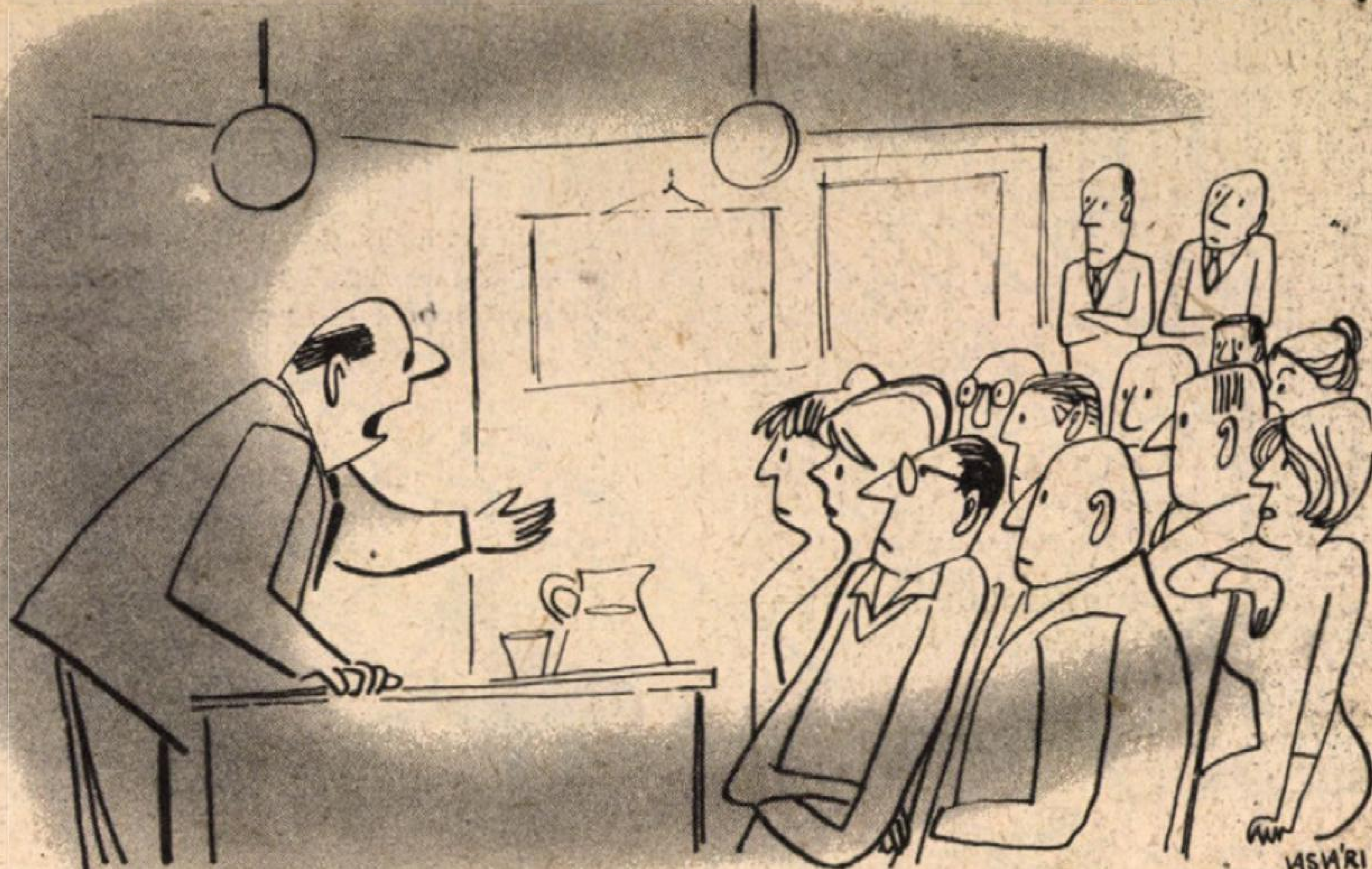
– Miért nem jön az alpolgármester úr? – kérdeztem dühösen. – Nem csoda, hogy mérges voltam, hiszen egy órát küszködtünk a víziló kicsalogatásával.

– Ma futják a lóversenytéren a pestvidéki hendikepet – válaszolta a titkár –, és a méltóságos úr, tudod, kérlekalássan, jobban szereti a lovat, mint a vízilovat...

Dr. Anghy Csaba

Liberális főnök

Vasvári Anna rajza

– Bíráljanak csak bátran! Gyáva az, akinek kedvesebb az állása, mint az ügy!

EZT OLVASTUK

Megdönthetetlen világcsúcs

„A világbajnok hétköznapja" címmel Veres Győzőről közölt képes riportot az Esti Hírlap.

Az egyik kép világrekorderünket párhónapos kisfia társaságában mutatja be.

„A kis Győző — olvassuk a képaláírást — bizonyára nagy biztonságban érzi magát, hisz édesapja testsúlyának több, mint húszszorosát is teljes biztonsággal emeli..."

Meggyőződésünk, hogy ezzel a teljesítményével a baba egyszer és mindenkorra felállította a súlyemelés világcsúcsát.

Földrajz

A Népsportban olvastuk: „Ázsia napja perzselte hamuszín barnára az évszázadok során Egyiptom lányait." Sajnos, nem derült ki a cikkből, hogyan kerültek Afrika napja alól Ázsia napja alá ezek a hosszú életű egyiptomi öreglányok?!

Állati jó koszt

A Zalai Hírlap megszólaltat egy agronómust, akitől megkérdezték: miért akar tizenkét holdon takarmányrépát termeszteni?

„Mert — hangzott a cikkíró szerint a felelet — az embernek is jólesik a sült csirke után egy finom Jonathán alma. Így van a marha is. Annak a takarmányrépa jelenti az almát."

Sült csirke előtt vagy után?

Sem utódja, sem boldog őse...

A Velencei-tavi karneválról azt írta a Hétfői Hírek, hogy „... a zene és a dal a Strauss *családot* mutatta be a közönségnek, Johannt, Josefet és *Oscart*". Legjobb tudomásunk szerint az ifjabb és az idősebb Johann Strauss, de még Josef is elmulasztotta örökbe fogadni a szintén zenész névrokont, Oscar Straust, aki egyébként szerény férfiú is lehetett, amikor a vezetékneve végén megelégedett a szimpla „s" betűvel. Oscar Straust annyi joggal számíthatjuk a Strauss családhoz, mint a budapesti telefonkönyvben szereplő huszonnyolc Kenedit az USA elnökének famíliájához.

dr. Árgus

Mesterdetektív

– Nyomozza ki, honnan szerzi Kovács azokat a remek újításokat!

Önkiválasztó könyvtár

Kaján Tibor rajza

– Ezt kérem!

Sürgős telefon

– Halló! Az egyik állványozót üzemi baleset érte!

Fény és árnyék

Ugy ragyog majd, mint egy násfa
A jó öreg Halászbástya
A budai Várhegyen,
Műemlék és neonfények
Keverednek, mert a lényeg
Az, hogy a Vár szebb legyen.

Gyakran szoktam hajdanában
Randevúzni fenn a Várban,
Mely randevút istápolt.
A bástyán, hol szívem lángolt,
Akkoriban még gázláng volt,
De az is csak pislákolt.

Olvasóm, ha arra járna,
Láthatja, ez nincsen már ma,
Higanygőz és egyebek
Hintik fényüket merészen,
Molesztálva indiszkréten
Randevúkon kegyedet.

Annak, ki higanygőzt ápol
Gőze sincs romantikáról,
Erre tanú leszek én,
Mert az ódon Várnak táján
Kevés fényben több a báj ám
Randevúknak esetén.

Hidvéghy Ferenc

Félreértés a kultúrházban

Szegő Gizi rajza

– Hogy kezdődött ez a csete-paté?
– Azt mondtuk: az erősebb segítse a gyengét...

Becsület-mérleg a szőlőhegyen

Hegedűs István rajza

Pesti tudósítónktól

Olvastam, hogy vatikáni könyvrestaurátorok vitaminnal kezelnek régi könyveket gombásodás ellen. Nagyszerű módszer, de ne csak régi könyvekre alkalmazzák! Véleményem szerint sok új könyv szövegét fel lehetne javítani vitaminnal.

•

Budapest egyre szebb lesz. Csak nézzen be akárki szombaton este akármelyik fodrász-szalonba, s rengeteg szépülőfélben levő nőt láthat.

•

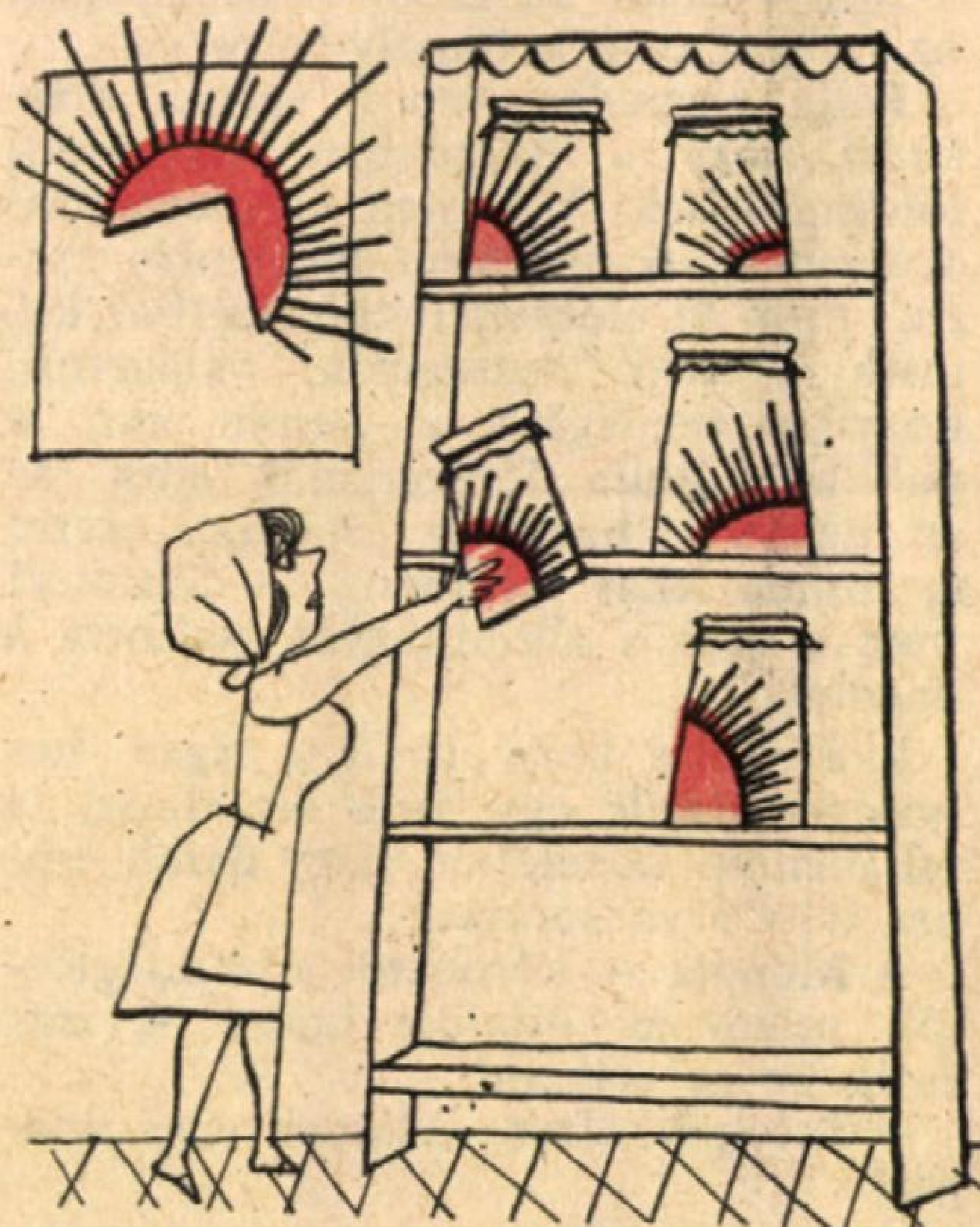
A mi színházvezetőink még nem jöttek rá arra, hogy nem a közönség kicsi, hanem a színházak nagyok. Ezt az igazságot már felfedezték Rostockban, ahol egy 76 néző befogadására alkalmas színház épült. A telt ház szinte állandóan biztosítva van. Nagy bravúr lenne olyan darabot írni, amely ezt a kis színházat sem töltené meg. Vagy az alkotó géniusz előtt semmi sem lehetetlen?

•

Amikor Salamont László király Visegrád vár tornyába záratta, a nyugtalan lelkű királyi fogoly nem adta fel a harcot, töretlen derűlátással tekintett a jövőbe. Talán prófétai lelkével megsejtette, hogy alig 900 év múlva a Salamon-torony tetején körkilátásos eszpresszó nyílik.

f. l.

Őszi befőzés

Közös angol—magyar film készül: „Aranyfej”

Kaján Tibor rajza

– Kérek egy whiskyt szódával!

Félmázsa arany

TÖRÖK REZSŐ VIDÁM KISREGÉNYE

X.

– Igen. Miért?

– Engedje meg, hogy felkísérjem. Odafent mindent megmagyarázok.

– Hová gondol, tanfelügyelő úr? – tört ki felháborodva Vas Rózsa. – Hozzám? Éjszaka?

Az ajtó becsapódott, a pofaszakállas tehetetlenül elvonult. Mit mondtak a telefonálók? – töprengett Karcsi. – Hogy a tanárnő rendben van? Hát tévedtek. A tanárnő még nincs egészen rendben. És ha még egy pacák jön, aki föl akar menni Vas Rózsa lakására, hát ő, Karcsi, bizisten elkezd ordítani, hogy a férfiak ronda banda, és a legnagyobb mértékben kisülhet a szemük!...

10.

Birkás Berci szombaton beődöngött az ivóktól zsúfolt Bagoly-borozóba. Bolla alezredes kapott valami értesítést, hogy a Bagolyban kiskeresetű földmunkások költenek el rózsaszínű százasokat. A névtelen följelentés szerint ezek az elemek csempészetből keresik a nagy összegeket, valószínű, hogy a vendéglős is benne van a pakliban. Bolla Simonyinak adta át az ügyet, – hátha a félmázsa arany is innen akar elutazni. – Simonyi meg a köpcös alhadnagyot uszította a Bagolyra.

Birkás este benyomult a tágas helyiségbe. Leült egy üres asztalhoz, a fal mellett. Közelében nagy darab ember falta a vacsoráját.

– Mondja – kérdezte a vendéglőstől, mikor ez odajött hozzá –, mit eszik az az elvtárs?

– Pacalpörköltet. Hozzak egy adagot?

– Nagyot! Úgy eszi – csöpögött Berci nyála –, hogy látszik: tiszta a lelkiismerete.

Kuszenda vendéglős mosoly nélkül felelt:

– Hát igen. Becsületesen főzünk.

– Rossz kedve van? – tréfált vele a tömzsi.

– Mitől legyen jó kedvem? – fakadt ki izgatottan a bor és pörkölt illatú Kuszenda. – Névtelen följelentést tesznek az ember ellen, hogy itt csempészek dorbézolnak. És hogy én hozom össze velük a disszidálókat...

– Az emberek mire képesek! – csóválta fejét Birkás.

– Van nekem arra szükségem? Az üzlet tele van minden este. De miért? A bor miatt. Az a fikszli, amit én adok... az a rizling, az a vörös... persze, a Rimóczy-kocsma mindig üres, szeretne az a ganyé megszabadulni a konkurrenciától. Ez az ember – súgta a pacalpörköltet kosztoló hájfejűre biccentve – már azért van itt. Nyomozni.

– Ez? – pillantott oda Birkás. – Nem is úgy néz ki.

– Elhiheti, ha én mondom. Láttam uniformisban. Határőr-tiszt. Stolp a neve. Alhadnagy. Itt szaglászik. Tőlem szaglászhat!...

Hozta a pacalpörköltet. Berci nem tudta úgy élvezni, ahogy megérdemelte volna. Vakarózni való meglepetés, hogy a tegnap befutott névtelen levélről már tud a följelentett egyén. Honnan? Hogyan? No ez hamarosan kiderül. Ha megszorítják a kocsmárost, egykettőre kiköpi. Lehet, hogy sokat ér ez a Bagoly-béli vacsorázás! És a bor valóban jó.

Tíz óra felé fizetett, minek üljön itt? A Bagolyban már tudják a följelentést meg a határőr-nyomozó szaglálódását. Ezek itt aligha fognak csempészni, Stolp alhadnagy orra előtt!...

Elgondolkozva ballagott a sötét utcán. A túlsó oldalon, vagy ötven lépésnyire a Bagolytól, erős fényű lámpával hívogatta a szomjas soproniakat a Rimóczy-vendéglő. Harmonikás játszott a kerthelyiségben, mégis kevesen ültek a gesztenyefák alatt. Igaza volt Kuszendának: a jó bor messze földre elhallatszóan trombitál.

Birkás benézett a kerítésen át. A harmonikás játszott, az arcán olyanforma tűnődés felhőzött, mintha azt kutatná, kitől lopta szerzője a dalt. Furcsa volt az arcvonásai mozdulatlansága. Figyelte egy percig, hirtelen ráeszmélt, hogy vak.

A zenész letette a tangóharmonikát, elindult. Az alhadnagy elcsodálkozott a biztos járásán. Mikor megállt egy asztalnál a kerítés mellett, akkor vette észre Berci, hogy Herpay író ül ott, görbedt háttal, pipázva, rumozgatva. Lábujjhegyen odamozgott a kerítés külső oldalán. A harmonikás már leült, az író töltött neki.

– Keveset keresek itt – mondta a világtalan harmonikás. – El kell mennjek máshova. Ahol lehet egy kis pénzt keresni.

– Pénzt keresni – beszélt elgondolkozva Herpay. – A német azt mondja: *verdienen*, az angol azt mondja *earn*. Az amerikai: *make money*. Franciául: *gagner*, olaszul: *guadagnare*. Ez mind úgy fordítható le, hogy nyerni, csinálni, megszolgálni, kiérdemelni. Csak a magyar mondja azt, hogy *pénzt keresni*. Miért? Hiszen ez a nép sohasem élt tengerparton. Nem keresgélhette például a kauri csigát, vagy a jivarra-kagylót, amit pénzként használtak a primitívek.

– Haha – nevetett a semmibe a zenész. – Vajon mi lehet az oka?

– Talán arra emlékszik a magyar nyelv – töprengett Herpay –, hogy a cserekereskedelem végén, a pénz megszületésének első idejében, még meg kellett keresni a pénzt. Vagyis azt a vásárlót, aki nem csereáruval, hanem pénzzel fizetett.

– Azt tessék megmondani, *hogyan* lehet pénzt keresni – bámult a levegőbe a zenész.

– Lehet munkával is. De gondolattal könnyebb. Pénzszerzési ötlettel – felelt a hajlotthátú.

– Van magának is ilyen ötlete?

– Néhány.

– Miért nem valósíthatja meg?

– Mert az író csak ötleni tud, megvalósítani nem. Jules Verne régesrégen kitalálta a tengeralattjárót meg a helikoptert, de mások csinálták meg.

– Tehát akinek jó üzleti ötletei vannak, az még nem biztos, hogy jó kereskedő?

– Nem bizony. A kereskedelmi vállalkozásoknál jósnak, katonának, költőnek, matematikusnak, gazdásznak, politikusnak és rablónak kell lenni egyszemélyben. De főként vabankőrnek, mert kockáztatás nélkül nincs vállalkozás.

A harmonikás feszengett. Látszott rajta, hogy ha nem lenne vak, most körülnézne.

– Fogadok – szólt –, hogy Herpay úr szívesebben élne más országban, és azért haragszik, mert nem mehet ki.

Az író vállat vont:

– Egy cinke átrepült a határ drótsövényén – mondta furcsa, mesélő hangon –, és visszaszólt a párjának: „Te mama, itt külföldön sem jobb." – „Igen" – felelte cinkéné –, „mert nem vittél magaddal semmit."...

Például félmázsa aranyat – gondolta Birkás alhadnagy, míg nézte, hogy a zenész visszamegy a hangszeréhez. Lehet, hogy az is egyik pénzszerzési ötlete Herpay mesternek. Amit mással valósíttat meg. De a nekijáró részt nem dobja az Ikvába.

Ezekkel a gondolatokkal vesződve ért a várkerületi házhoz, ahol a kis szobát albérelte. Már előrántotta zsebéből a tomahawk nagyságú kapukulcsot, mikor megpillantotta az oldalkocsis vén motorkerékpárt a mély árnyékban. A lombos fa alatt állt, a taknyosok nem voltak láthatók, Birkás alhadnagy ott termett a 72-es jármű mellett. Rálépett az oldalkocsi tetejére, megfogott egy vastag ágat, két

mozdulat, már fent volt a fán. Ult a sűrű levelek között, gubbasztott, várt. Lassan teltek a percek. Utóbb két ág közül kipillantva látta, hogy a nagy orrú kamasz meg a dundi leány jön. Ugyanakkor a másik oldalról a narancs fejű ifjú közelített.

– Elégedettnek látszol, Szmuk Karcsi! – szólt gúnyosan a gombóc. – Talán már zsebedben az arany?

– És milyen a ruhád – lépett közelebb a hosszú. – Csupa piszok.

A vörös fiú porólta a ruháját.

– Bemásztam abba a rapityára vert fűszerüzletbe – beszélt lustán. – Kihallgattam a Vas Rózsát meg a két mókust, a Tollert meg a Perlakit.

– Na és?

– Toller hozta kocsin a tanárnőt. Főzte. Ingyen javítja ki a sparhétot, a pinceablakot, az erkélyrácsot, a kéménytoldót, csak hogy fölmehessen a lakásába.

– Minek? – kérdezte Jónás Gyuszi.

– Legyet fogni – röhögött a vörös.

– És – kérdezte izgatottan Gömböcke –, a tanárnő hajlandó... legyet fogni?

– Csak bízd rá. A Vas Rózsa meghívta Tollert, jöjjön holnap háromkor feketézni.

– Ez minket nem érdekel – szólt, egy lekicsinylő kézmozdulatot mellékelve a hosszú.

– De a Perlaki mindjárt érdekelni fog.

– A tanfelügyelő mit akart? – kérdezte Dömötör Lonci.

– Haha, hogy mit akart – engedte ki orrán a füstöt Szmuk, és részletesen elmesélte a tanfelügyelő megjelenését. – Azt mondja a Rózsinak: „Mért nem száll be? Fény és pompa venné körül. Gazdag lenne, kijutna innen külhonba, Bécs, Párizs, London." Aszongya a tanárnő: „Csudára félek, ha nem sikerül, öt rossz. Nem merem."

– Szóval – mozgatta Jónás Gyuszi a tagbaszakadt orrát – Perlaki akarja a félmázsát átlökni!

– Hát abba mink is beleszólunk – szólt mérgesen a gombóc. – Most legalább tudjuk, ki az ellenfél.

A vörös fiú aprólékosan elmesélte, hogyan vallott szerelmet Perlaki a tanárnőnek, pedig nős ember. És hogy mindenáron föl akart menni ő is a Rózsika szobájába. Mire a nő azt mondta, ezt verje ki a fejéből.

– *Ezek kettőt* akarnak: a nőt, meg a félmázsa aranyat! – állapította meg Gyuszi.

– De az aranyból nem esznek – pattogott a gömböc lány. – Mert az a miénk!

Elmotoroztak. Birkás Albert szédelegve mászott le a fáról. Csodálatos szombat este, gondolta, és nevetnie kellett. Mit szól mindehhez holnap Simonyi?

*

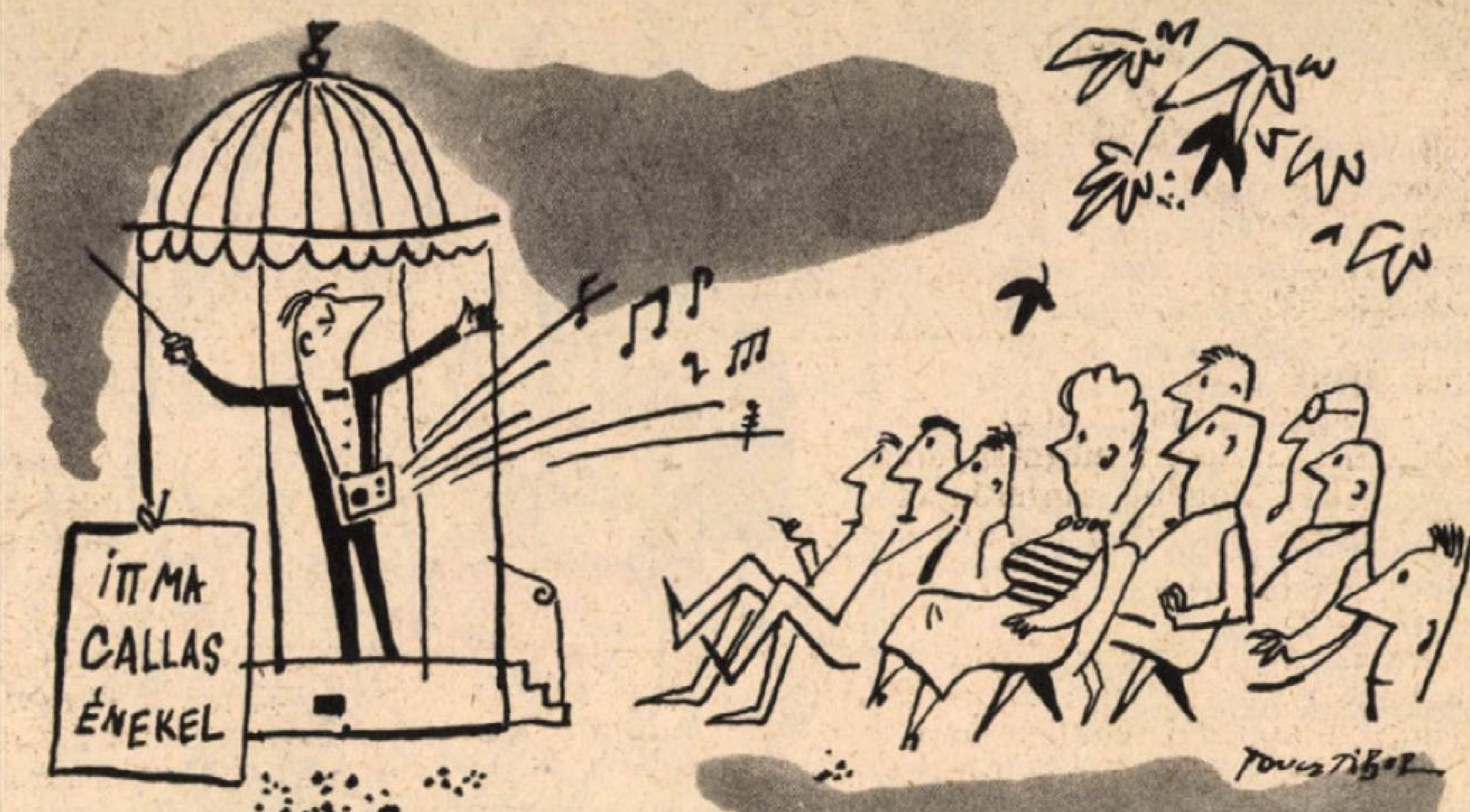
A főhadnagy ezen a szombat estén a színházban volt.

Zsúfolt ház előtt peregtek a kis jelenetek, kuplék, propaganda darabok. Az énekkart hatalmas taps fogadta. De aztán belépett a színpadra Vas Rózsa, és Géza most láthatta, milyen népszerű a gyanúsítottja. Percekig dobogott és tapsolt a közönség.

(Folytatjuk)

Kisváros

Tóncz Tibor rajza

Ebéd Genovában

Ha valaki külföldre utazik, legendákat tudna mesélni a magyarok összetartásáról. Mindenki segíti egymást.

Még Pesten megadták nekem a barátaim egy genovai étterem címét, ahol jól és olcsón lehet étkezni. Amikor oda érkeztünk, megkérdeztük az egyik járókelőtől, hogyan juthatnánk el az Arany Szarvas étterembe.

— Magyarok? — pillantott a megszólított a kocsinkra, majd olasz nyelvről németre váltott, tudván, hogy a magyarok jobban bírják a német nyelvet. — Ide figyeljenek, adok maguknak egy jó tanácsot. Ne menjenek az Arany Szarvasba, az drága, és nem a maguk gyomrának való. Pavese! Ez való maguknak! Jó

és olcsó étterem, ide öt percnyi út. Átvágnak ezen az utcán, ott jobbra fordulnak. Pavese! Egyébként — tette még hozzá — szeretem a magyarokat. A nagyapám Isonzónál fogságba esett, és jól bántak vele. Még ma is tudok egy magyar mondatot. — És mondta. Nem idézem, annyi bizonyos, nem olyan mondat volt, amit ebéd előtt szokás nálunk mondani. Szóval Pavese. Keresgéljük, nem találjuk. Hirtelen ránk kiáltanak:

— Hahó, magyarok! Hova-hova?!...

A „H" felségjelű kocsiról ismertek fel bennünket. Két lelkes, Vespa-robogós fiatalember hahózott felénk.

— Mit keresnek, segíthetünk valamiben?

Mondjuk, hogy a Pavese étterembe igyekszünk, ebédelni. Döbbenten néznek egymásra.

— Megőrültek?! A Pavese olyan drága hely, hogy még az amerikaiak is kétszer meggondolják, hogy bemenjenek-e. Egy Pavese-leves ötszáz líra, és tudják, mi az? Egy tál meleg vízben három szelet pirítós kenyér úszkál. Ebből lett milliomos Pavese! Eszükben ne legyen odamenni, mikor itt van a közelben egy jó és olcsó étterem, a Giovanni. Felkapaszkodnak erre, a hegyi úton, tíz perc út az egész!

Megköszönjük, megyünk a hegyi úton, korog a gyomrunk. Én már nem bírom tovább, mondom a barátomnak, kerüljön bármibe is, együnk már valamit, mert összeesek az éhségtől. Éppen egy étterem előtt haladunk el. Bemegyünk. A kertben színes szökőkutak, az asztalok közt szelíd őzikék futkároznak, paradicsommadarak röpködnek, márvány emelvényen ezüsttel átszőtt olívzöld ruhás zenekar játszik. A barátom meglök.

— Figyeled, ez nem lehet valami olcsó hely. A neonok nappal is égnek, és a zenekarban hárfa is van...

Vendég nincs rajtunk kívül, úgyhogy egy nagyobb pincércsoport megindul felénk. Vezetőjük tíz lépéssel előttük jön, barna arcú, ősz hajú ember, fekete zsakettjában inkább valami régivágású gyarmati kormányzónak tűnik, aki vendégei fogadására siet.

Kérjük az étlapot és közben magyarul beszélünk. A főpincér erre visszainti kíséretét, óvatos aggodalommal körülnéz, majd felénk sziszegi magyarul:

— Megőrültek?! Magyar turisták, és ilyen drága helyre jöttek? Itt a leves egyedül két dollár! Ide figyeljenek! Van itt a közelben egy jó és olcsó étterem. Átvágnak ezen a szelíd dombon, és...

Többre nem emlékszem, az éhségtől elájultam. Mire magamhoz tértem, a barátom józízűen falatozott a kocsiban. Természetesen jó magyar téli szalámit.

Tardos Péter

A humor KÖNYVÉBŐL

Reviczky Gyulát, a nagy nyomorban élt, fiatalon elhunyt költőt egyik lap a jogászbálba küldte: írjon arról tudósítást. A kölcsön-frakkba öltözött, gátlásokkal küzdő költő nehezen találta fel magát a díszes Vigadóban. Végre táncra kért fel egy hölgyet. Ez azonban hűvösen végigmérte, majd kosarat adott. Ekkor nyerte vissza Reviczky a hangját:

– Asszonyom, méltatlanra pazarolja a hidegségét!

Wilde Oszkárt felszólították, nevezze meg azt a száz könyvet, amelyet minden körülmények közt megmentene az emberiségnek. Az író nem vállalta a feladatot.

– Én csak ötöt írtam – jelentette ki –, honnan vegyek kilencvenöt könyvet?!

Lenhossék tanár egyike volt a budapesti orvosegyetem legszigorúbb vizsgáztatóinak, aki rosszkedvében olykor a tudomány által kellően nem tisztázott kérdésekkel is próbára tette a jelöltet. Egy ilyen alkalommal a jelölt töprengve hajtotta le a fejét, mire Lenhossék rászólt:

– Azért ne higgye, hogy gondolatolvasó vagyok!

– Isten őrizz, tanár úr! Akkor bocsánatot kellene kérnem...

Juszt sem öregszik a falu!

Pusztai Pál rajza

– Ha már a fiatalok nem maradnak itthon, akkor legalább mi maradjunk fiatalok!

Eltévedt ember

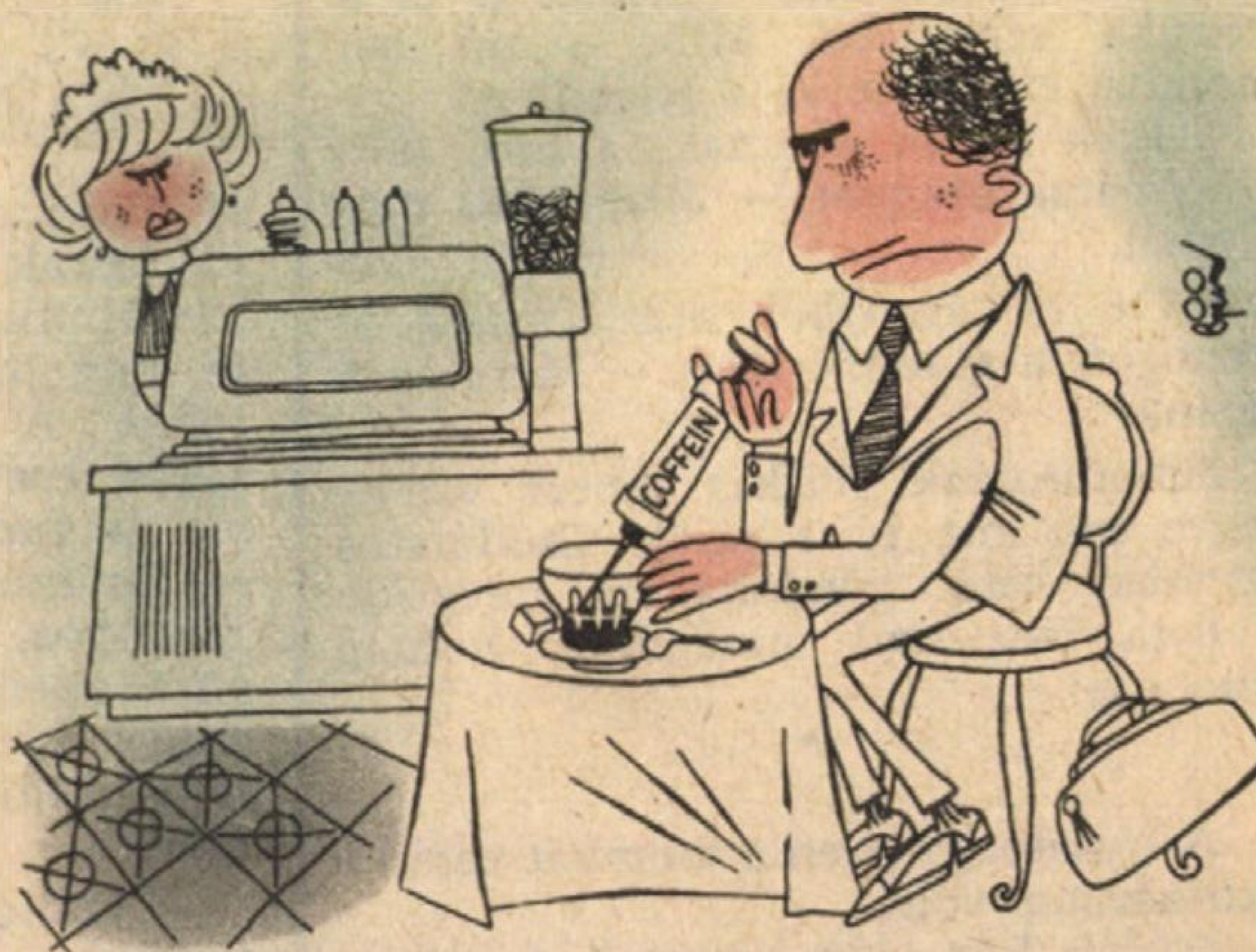
Schwott Lajos rajza

– Szakikám, maga nagyon rossz helyre ült le...

Erősítő injekció

Balázs-Piri Balázs rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.5325 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504